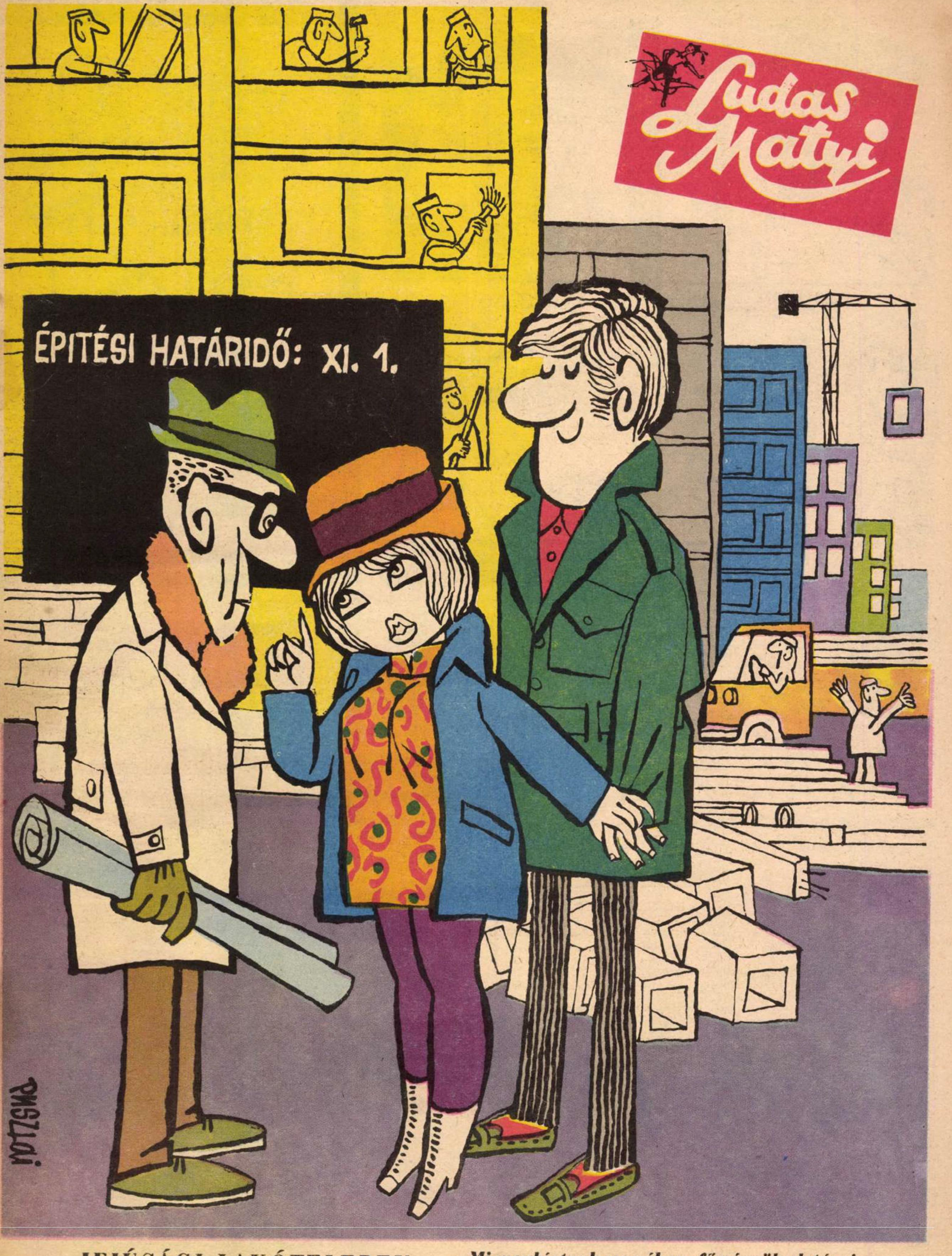
XXIV. évfolyam, 40. szám Ára: 1,80 Ft 1968. október 3.

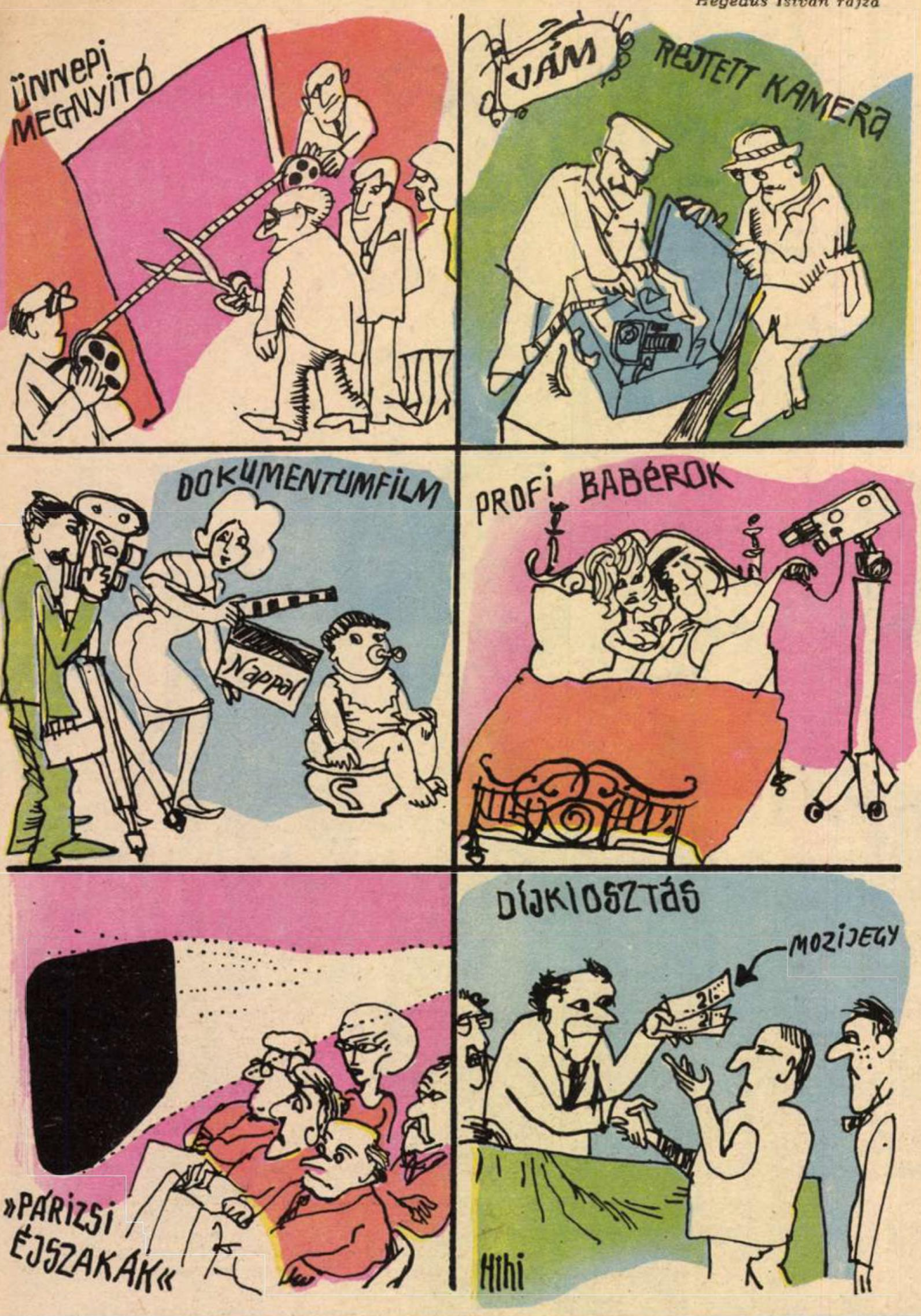

IFJÚSÁGI LAKÓTELEPEN

– Mi megbiztunk magában, főmérnök elvtárs! Novemberben itt a gyerek!

AMATŐRFILM-SEREGSZEMLE

Hegedűs István rajza

FOTÓZZON A LUDASNAK

HIRDETÉS, OH!

Nagyalakú plakát formájában a mellékelt hirdetmény csapja be a látogatót a Vidám Park bejáratánál.

Kovács Ferenc
Bp. IV. Klára utca 37.

REKLÁMFOGÁS

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FIZIKOTERÁPIA UTCÁN ÁT, DE NE KÉRJE

Még mindig nincs mindenkinek autója. Ez így kijelenthető. Azért veszem biztosra, mert a Rudas-gyógyfürdő és kórház környékén változatlanul sok a gyalogos bicebóca, meg egyéb, hátát, derekát, csigolyáját s ízületeit rokkant igyekezettel vonszoló, öreg s fiatal sántikáló. Persze, ami igazság, az igazság. Látni ott olyan bénákat is, akik fenegyerekek, és unos-untalan eldobálják támaszbotjukat, mankójukat, mint a francia Lourdesban szokás. A villamos után hajigálják. A 9-est, a 18-ast, a 63-ast és a 68-ast pedig nem könnyű eltalálni.

— Miért nem áll meg itt is az a sárga, nyomorult delej!? — kiáltják a sápadt reményvesztettek, a sínek mellé kuporodva. Mások azonban emlékeznek a madáchi szózatra és ők, mint afféle bízvabízók, az ivókutakhoz vánszorognak. Teleisszák magukat, mert továbbmenni se kitartásuk, se erejük már. Fizikoterápia, reumatológia, gyógyuszoda és kórházi ágy, ez mind, mind ott van tőlük alig száz méterekre. Autósoknak, direktben, néhány sebes, fürge kerékfordulat, pár csöpp szuper vagy sima benzin. Persze, ahogy már említettem, a lakosság egy részének ma sincs gallérbőségre, nemre, hajszínre és könyökre való tekintet nélkül, személyre szóló gépjárműve, kocsija.

A gyalogbeteg villamoson érkezik, de sohasem a végcélja, a Rudas-gyógyfürdő és kórház elé. A megállókat sokkal idébb és sokkal odébb helyezték el. Az egyik a Gellért-szikla környékén, a másik pedig az Erzsébet-híd budai, széles hídfőjén túl, egy nagy ház sarkán található. Gyógyulást kereső sétálóknak fél órai vagy órai szabad, keserves időtöltés. A Rudas előtt elvezető, kettős sínpáron szünet nélkül szaladgálnak, futkosnak, közelednek és távolodnak a villamosok. Hol az egyik, hol a másik irányból. Csak feltűnnek, aztán elrohannak. Két megálló között pedig újra és újra ottmarad a mozgásszervi betegek, a reumások, ízületesek mekkája.

A nyomorék módra leszállók körülnéznek itt vagy ott az aszfalton, aztán elindulnak nehézkesen, nem sietve, a Duna folyását kísérgetve, hol északnak, hol délnek, szép lassacskán. Jobb-bal, jobb-bal. Úgy, ahogy a katonák, csak sokkal, de sokkal kimértebben, megfontoltabban és ha szabad így jellemezni: sokkal rogyadozóbban. Hosszú, végtelen csúszás-mászás a Rudas-gyógyfürdő és kórház nyitott, félszárnyú kapujáig. A menet alatt előfordul néha kifakadás is. Ez azonban azért van, mert az érdekeltek közül kevesen tudják, hogy amint a villamoslépcsőtől távolodva, az első görnyedt, összecsukló lépésüket megtették, már el is kezdődött tulajdonképp fizikoterápiás kezelésük. Mert aki például a Gellért-sziklától a Rudasig nem tanul meg a saját lábán, egyenesen, kihúzott derékkal, sőt hetykén járni, abból sose lesz csodafutó, még gátsprinter se odaát, mondjuk, Mexikóban, de sehol a világon, soha, semmilyen olimpián.

Bánkuti Árpád

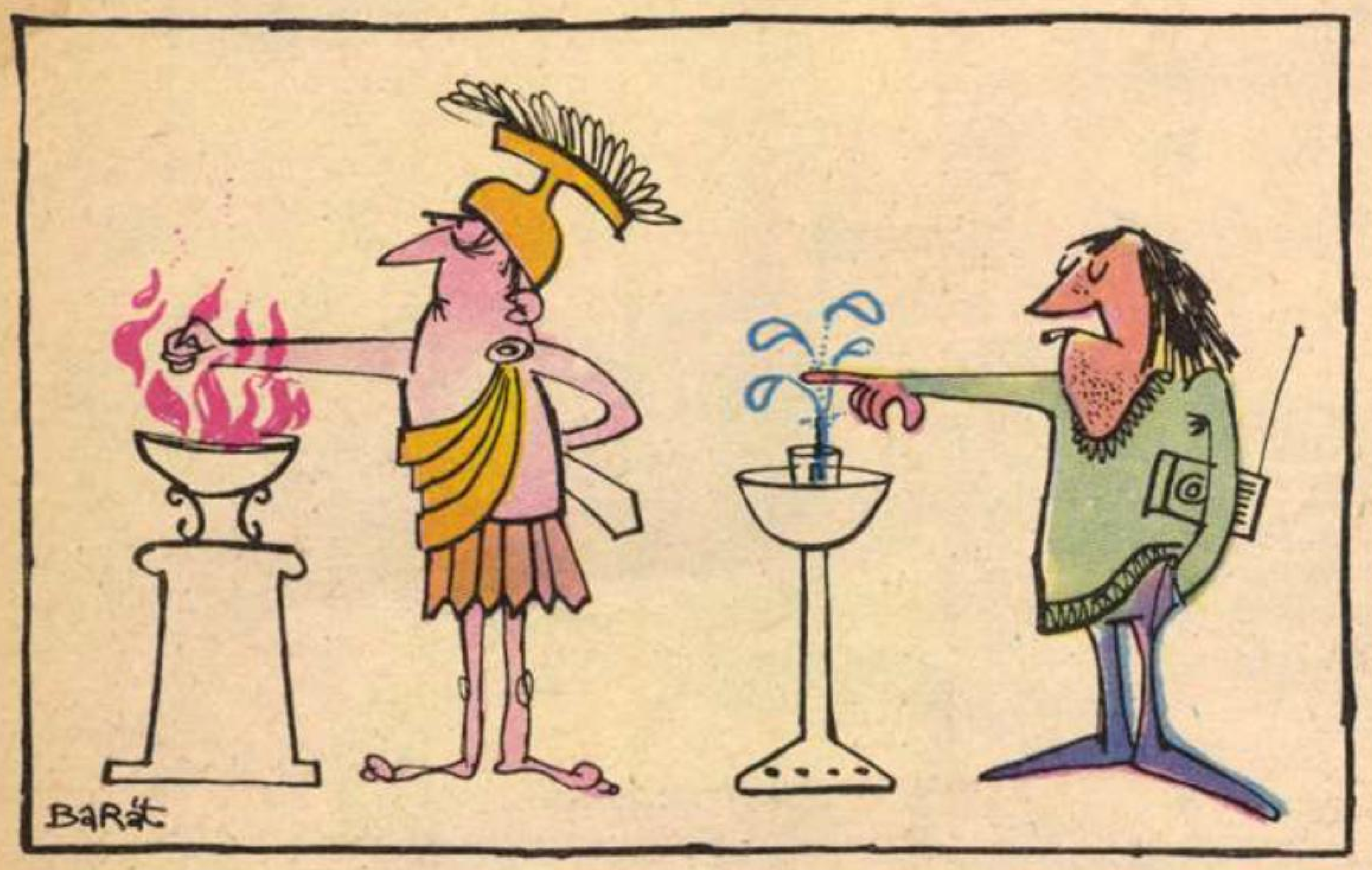
TRANZISZTOROS

A HÁZKEZELŐSÉGEN

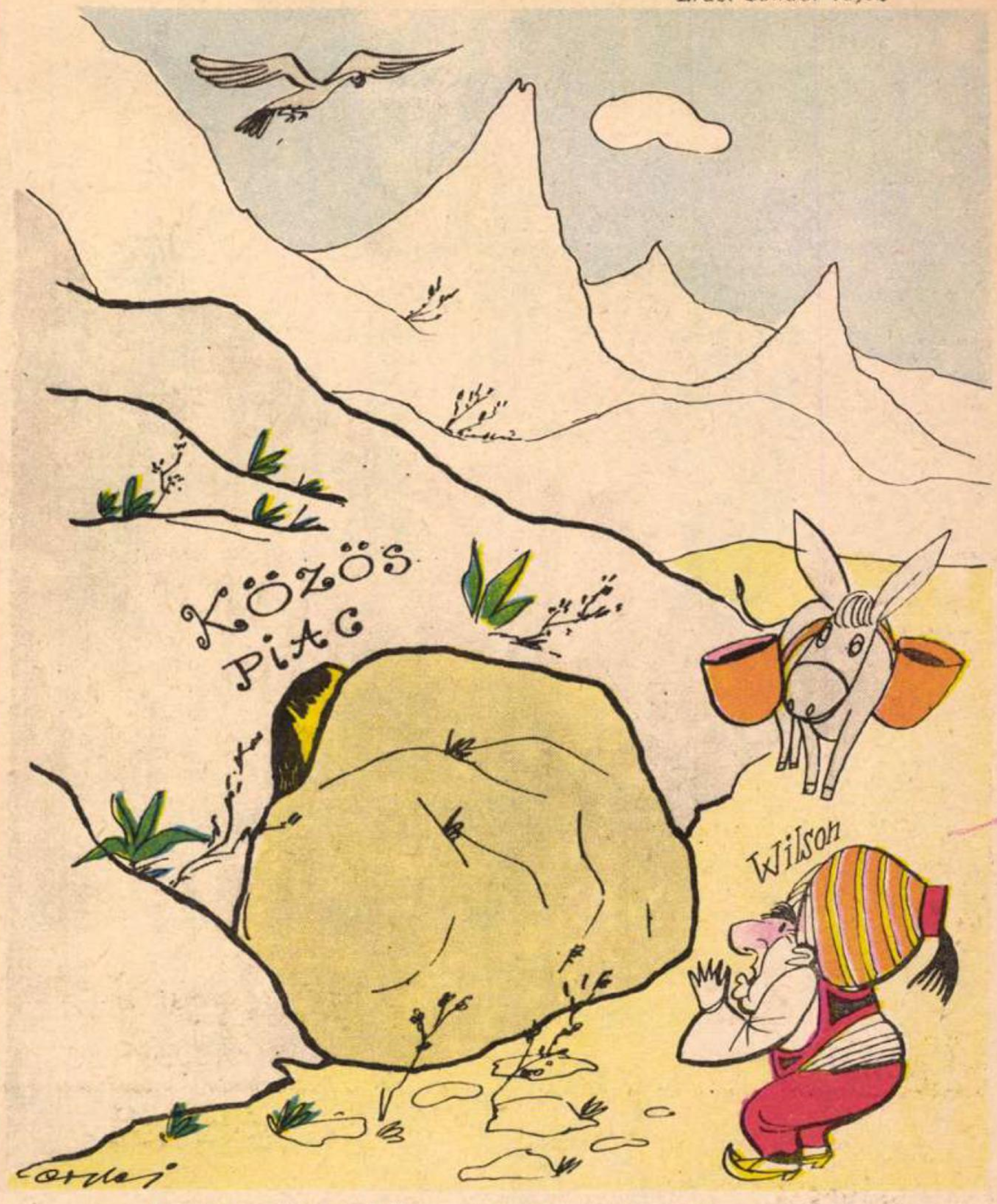

HEROIKUS TELJESÍTMÉNYEK

MAI ALI BABA...

Erdei Sándor rajza

– Szézám, nyílj meg! Na, mi az, megint változott a jelszó?!...

NEM ÚJDONSÁG MÁR A SZTRIPTÍZ!

A TV BOLONDJA

Mindenkiben meghűlt a vér!

Ez az általános meghűlés akkor következett be, amikor doktor Krovács Armand főosztályvezető, az értekezlet előadója, végzett az eredmények kényszeredett ismertetésével, és felemelve a hangját, rátért a hibák és a hiányosságok lelkes ostorozására. Alig kezdett el azonban mennydörögni, Gosztola Jenő utókalkulátor, aki hivatali rangjának megfelelően a terem végében húzódott meg, csendesen felállt, bocsánatkérő mosollyal előreosont és doktor Krovács Armand mellé lépett. Lehajolt és csavart egyet a főosztályvezetői zakó középső gombján, balra.

— Csökkentem egy kicsit a hangerőt — fordult közben magyarázólag a hallgatósághoz —, ordít, mint a sakál, még átkopognak a szomszédból.

Doktor Krovács Armandot úgy meglepte munkatársának különös viselkedése, hogy teljesen elállt a szava. Gosztola erre ismét megfogta a gombot, de ezúttal jobbra csavarta el.

— Úgy látszik — mondta —, egészen levettem a hangot, türelem, mindjárt normálisan fog beszélni.

Doktor Krovács Armand azonban csak kékült, zöldült, csak hápogott, egy árva mukk sem jött ki a torkán.

— Ajaj! — jelentette ki Gosztola. — Valami kontaktushiba lehet ebben az ócska masinában. Megpróbálom helyrerázni.

És megpróbálta.

Előbb közép-finoman néhányszor hátba verte doktor Krovács Armandot, majd

némileg erőteljesebben rápaskolt a jobb, majd a bal orcájára.

A főosztályvezető szeme kigúvadt a rémülettől, nagyot csuklott, de ezen túlmenően továbbra is csak némán tátogott.

Gosztola vállat vont.

— Nem kontaktus-hiba. Kép van, hang nincs. Biztosan a potméter nyiffant ki. Gyakran előfordul ilyesmi ezeknél a régi, rozzant, agyonstrapált készülékeknél. Megyek, telefonálok a Gelkának.

És gyors léptekkel távozott a teremből.

En, mint testi-lelki jó barátja, utána siettem, a folyosó végén értem utól.

— Édes öregem — karoltam át a vállát —, ugye, nem érzed jól magad?

Csodálkozva nézett rám.

— Én?! Jobban érzem magam, mint valaha.

— És mondd, olyasmi nem szokott előfordulni veled, hogy az örökös tévé-nézés miatt magad sem tudod már, hogy mi a valódi élet és mi a műsoros adás? Hogy összecseréled az egyiket a másikkal?

— Ugyan! — legyintett boldogan. — Az iménti cirkuszra gondolsz? Csak megjátszottam a dilist. Tíz éve kínozom az agyamat, hogy hogyan olvashatnék be ennek a nagyképű, goromba és rosszindulatú fráternek a nagy nyilvánosság előtt úgy, hogy ne törhesse ki a nyakamat. Most sikerült! Ráadásul még kétszer jól fel is pofoztam a nyavalyást! Életemnek ez a legboldogabb napja! És mit tehet ellenem? Legfeljebb beszállíttat egy idegszanatóriumba, ahonnan néhány hét múlva majd gyógyultan távozom. A közösség részvéte később is megóv majd Armand boszszújától. Hát ez van, most már érted az egészet. De ne haragudj, most fejezzük be a beszélgetést, dolgom van, tudod, hogy még be kell telefonálnom a Gelkának.

Kürti András

SZÍVÉLYES INVITÁLÁS

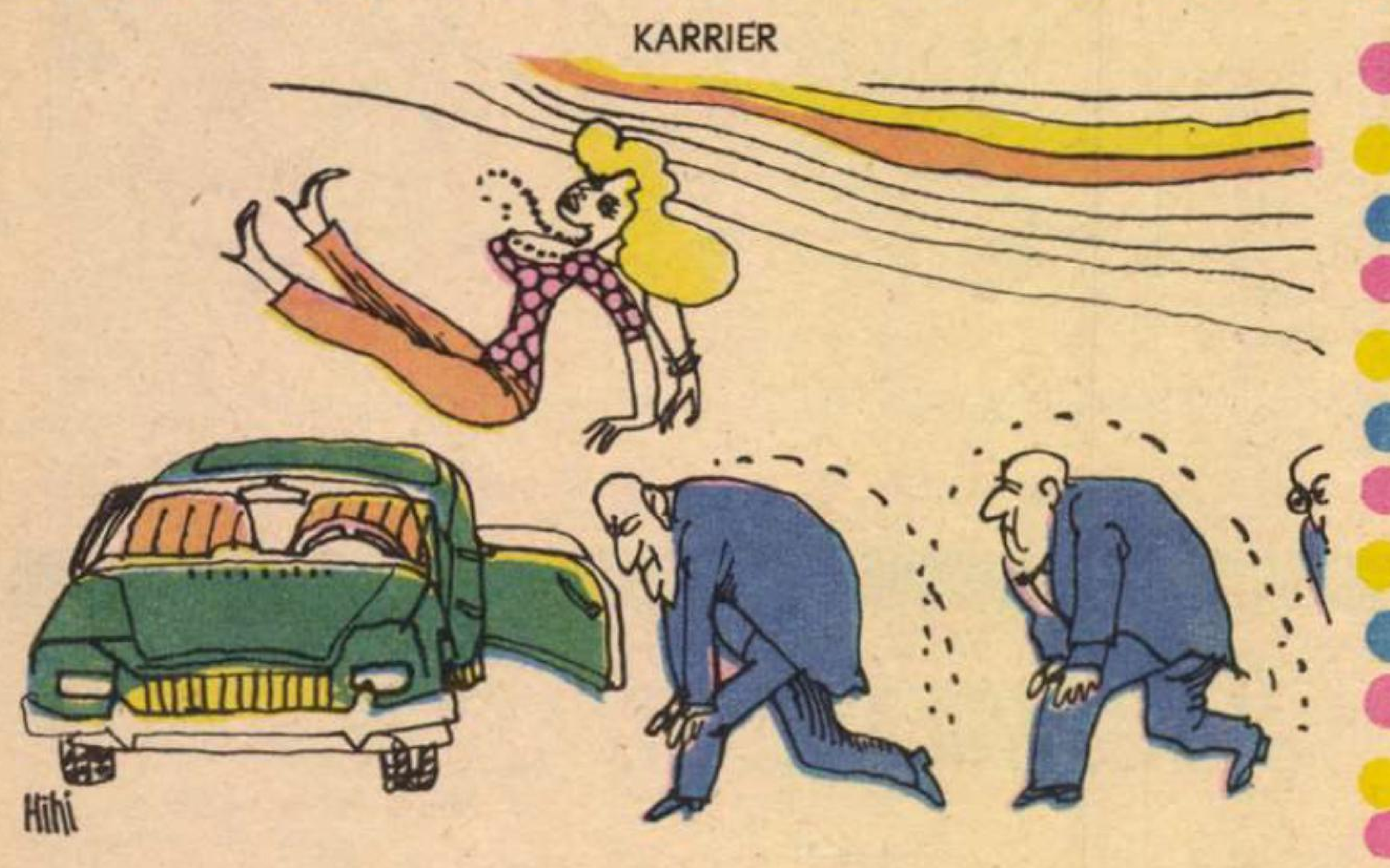
Katonai junta: Tessék besétálni, Felség!

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

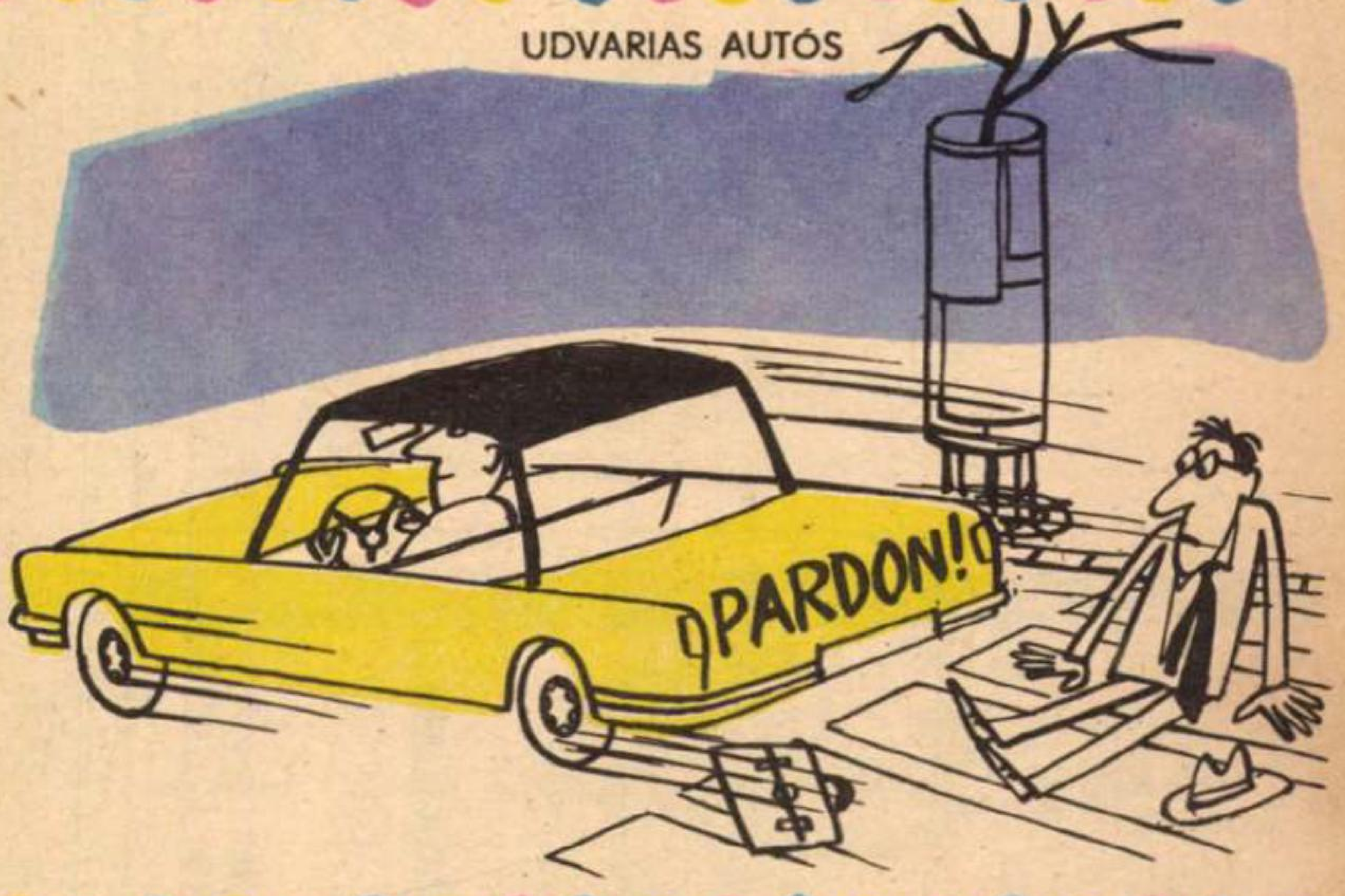
ALPINISTA A HORTOBÁGYON

KARRIER

UDVARIAS AUTÓS

ÍGY NEM LEHET MEGOLDANI

Mindennap búbánat és mindennap alkoholizmus. A részegség, a vendéglátóipari razziák, a pincérek, a csaposok, az üzletvezetők és más egyéb szakmabeli közreműködők visszaélései évek óta állandó témája lapjainknak.

Felelősségem teljes tudatában bátran kijelentem, hogy az alkoholizmus problémáját így nem lehet megoldani. De még csak — hogy divatos és magyartalan szaknyelven éljek — lerendezni sem. A múlt héten például olvastam, hogy a téeszeknek olyan óriási a pálinkakészletük, mint amilyen még sohasem volt. Hogy ennyi rengeteg pálinkánk van, annak szívemből örülök és örül az ország népe. A sok pálinka népgazdasági érdek. Ennyivel is gazdagabbak vagyunk. Ám ennek a rengeteg pálinkának az árát — mint a közlemény hírül adja —, le kell szállítani, hogy jobban fogyjon. Hadd vedeljék ezentúl a pálinkát azok is, akik eddig éppen csak oltári részegre itták magukat. Én nagyon sajnálom ezeket a derék részegeskedőket. Ha sokat isznak, az is baj, ha még többet isznak, az is baj. De ha kevesebbet isznak, az még nagyobb baj: a termelőnek a nyakán marad a pálinkakészlet, kevesebb bevétele lesz az államnak és csökken a haszna a kereskedelemnek.

Ezért mondom én annyira bátran, hogy az alkoholizmus problémáját így nem lehet megoldani.

No de nemcsak ezért mondom! A baj sohasem jár egyedül. Nemcsak a pálinkánk sok. Az előzetes becslések szerint az idén jó bortermésünk lesz. Mintegy öt és fél millió hektoliter bor kerül a pincékbe. Hála istennek. Ennek a bőséges termésnek egy részét exportáljuk. A jó bort szívesen veszi a külföld. Ám a nagyobbik részét itthon isszuk meg. Ez olyan sok bor, hogy attól megint csak oltári részegre ihatja magát mindenki, akinek kedve tartja.

Ha a bort nem isszuk meg, akkor megint csak az állam issza meg a levét, meg a kereskedelem. És kétségbeejtő helyzetbe kerülnek a bortermelők, az egyéni gazdák és a szövetkezetek egyaránt: a borukat nem tudják eladni. Érthető, ha a vendéglátóipar és a kereskedelem mindent elkövet, hogy minél nagyobbra emelkedjék a borfogyasztás. Ez esetben még több lesz a részeg ember és így tovább.

Ezért is mondom én annyira bátran, hogy az alkoholizmus problémáját így nem lehet megoldani.

A Hétfői Hírekben olvastam a minap, hogy a Fővárosi Tanács illetékes főosztályának vezetőhelyettese így nyilatkozott: „Hibát követtünk el, amikor az alkoholizmus elleni harc címén bezártunk egy sor italboltot. Az italozók így sokkal szűkebb területre, zsúfolt, kulturálatlan kocsmákba tömörülnek. Enyhítené a helyzetet, ha

módosíthatnánk a záróra rendeletet és későbbre állapítanák meg az általános zárórát."

Én teljesen egyetértek az illetékes főosztályvezetővel. Ha már a magyarnak oltári részegre kell magát innia, akkor ne a kulturálatlan kocsmákban összezsúfolva igya oltári részegre magát. Sokkal korszerűbben megteheti ezt a kulturált italboltokban, modernizált kocsmákban, zsúfoltság nélkül, kényelmesen. És milyen más lenne az alkoholizmus elleni harcunk, ha a szomjúhozók az eddiginél több időt tölthetnének a vendéglátóipar különböző üzemegységeiben! Egyszerű az egész: csak az általános zárórát kellene meghosszabbítani...

Néhány esztendővel ezelőtt arról írtam, hogy a Nőtanács milyen nagy elszántsággal vette fel a harcot az alkoholizmus ellen. Az e célból tartott értekezleten egymás után szólaltak fel azok az asszonyok, akiknek férjük rendszeresen elitta a keresetét. Az asszonyok természetesen örömmel üdvözölték a Nőtanács nagyszerű kezdeményezését. Ekkor szólásra emelkedett az értekezletre meghívott belkereskedelmi miniszterhelyettes, és természetesen ő is örömmel üdvözölte a Nőtanács nagyszerű kezdeményezését és elszánt harcát az alkoholizmus ellen. Egyben bejelentette azt is, hogy a belkereskedelemnek a pénzügyi tervet mindenképpen teljesítenie kell.

Ezért mondom én annyira bátran, hogy az alkoholizmus problémáját így nem lehet megoldani.

De hát én sem vagyok a köz ellensége: beszéljünk és írjunk erről a témáról továbbra is. Minél többet! Hogy megnyugtassuk a lelkiismeretünket. Úgyis minden attól függ, milyen lesz a termés borban és pálinkában...

Földes György

UTAZÁSI IRODA

– Kérek egy retúrt a Földre...

Várnai György rajza

ÖRÖKZÖLD TÉMA

RIADÓ

Miután semmi érzékem sincsen a szervezéshez, idegenül, ám tisztelettel adózom minden iránt, amiről azt hallom, hogy szervezve van. Ez a tiszteletteljes érzés fogott el akkor is, mindőn úttörő-leányomnál egy ábrát találtam. Az ábrán nevek szerepeltek, a neveket nyilak kötötték össze, egyes nyilak összefutottak, mások szétágaztak egy-egy név körül.

Már az ábra puszta látása is tisztelettel töltött el, különösen pedig, miután megtudtam, hogy mit rejt az ábra megfejtése.

— Ez egy riadószervezés — mondta a leányom. — A nyilak mutatják a riadólánc útját. Engem riaszt a Putnoki, én riasztom a Vidát és a Kelement, telefonon. Szükség esetén néhány perc alatt riasztva van az iskola minden őrse, az egész csapat, sőt az egész úttörőhálózat, akár Budapest minden úttörője!

Leányom válaszának megfogalmazásában külön is rejtőzött egy újabb, tiszteletre ébresztő kifejezés: „szükség esetén". E szavakkal határozta meg a riadószervezet célját, mely mögött sejtetni engedte, hogy e szervezés nem öncélú játék, de okosan hasznosítható rendszer minden olyan esetre, melyben a riadót „szükséges esetnek" ítélik meg.

Az egész riadóábra kiment aztán a fejemből, most jutott eszembe ismét, vasárnap. Leányom ugyanis bejelentette, hogy vasárnap nagy-budapesti méretű számháborúra vonulnak fel a budai hegyekbe az összes úttörőcsapatok, gyülekezés reggel hat órakor. A totális számháborút természetesen hetekkel ezelőtt tervezték meg, s a mozgósítás is napokkal előbb megindult, így hát a vezérkar nem számíthatott a vasárnapra beköszöntött időjárással, a hajnaltól szakadó esőre, melyben még Dzsingisz kán is meggondolta volna, hogy hadat viseljen.

Itt a pillanat! — gondoltam magamban e vasárnapi hajnalon. Mindjárt működésbe fog lépni a leányom által ismertetett úttörő-riadólánc! Mindjárt megszólal a telefon, jön a riadóüzenet: a háborút az égiháború elmosta, a csapatok egész személyi állománya azonnal feküdjék vissza az ágyba!

Ám a riadólánc néma volt. Leányom indult a csatába. Akkor arra gondoltam, hogy bizonyára a csapatok kapnak majd központi értesítést a budai hadműveletek lefúvásáról. De nem kaptak, s így lányom csak délben érkezett haza, persze nem háborús élmények nélkül, hanem mintha egy óriási mosodából jött volna, kit az Úttörő Szövetség az áztatás után még csak ki sem centrifugált.

Most azon gondolkodom, hogy milyen eset lehet az a bizonyos „szükséges eset", melyben az úttörőhálózatot értesíteni lehet erről vagy arról, szükség szerint. Milyen kitűnő alkalom lett volna e hajnalon *riadó-gyakorlatot tartani* a csata lefúvásáról, s meggyőződni arról, hogy az úttörőőrsök jól megszervezetten s rövid idő alatt, katonás fegyelemmel bújnak vissza paplanaik alá.

Somogyi Pál

A JEGES ÉS A SZENES

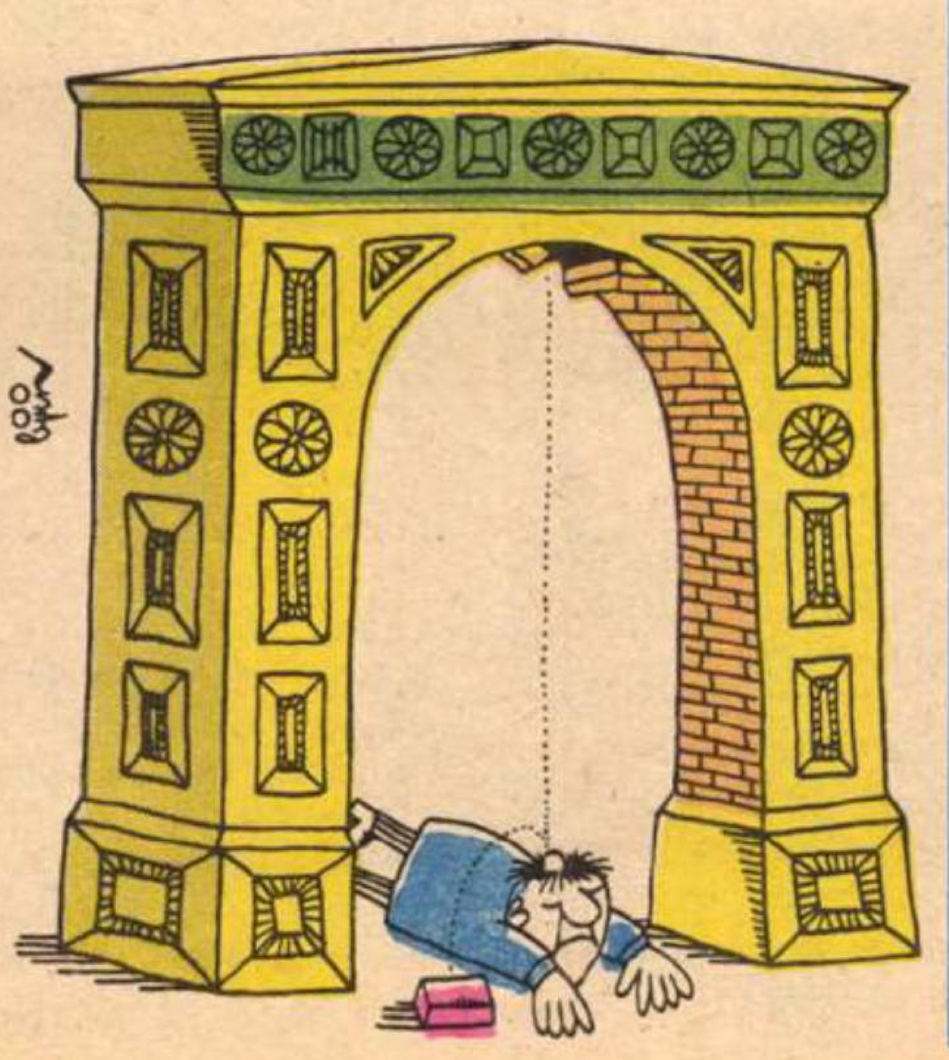

A jeges lehajtott fővel bandukol,
megy, nem szánja senki, levitézlett,
fátylas kalap kéne megtört fejére,
hiszen ősz lett, ő meg gyászvitéz lett.
Ha most elrikkantaná bőszen magát:
„Jeges", „Jeges!" – sokan vélnék vicçnek,
s nem kísérné, mint nyáron, elismerés,
de megvető, zord, j e g e s tekintet.

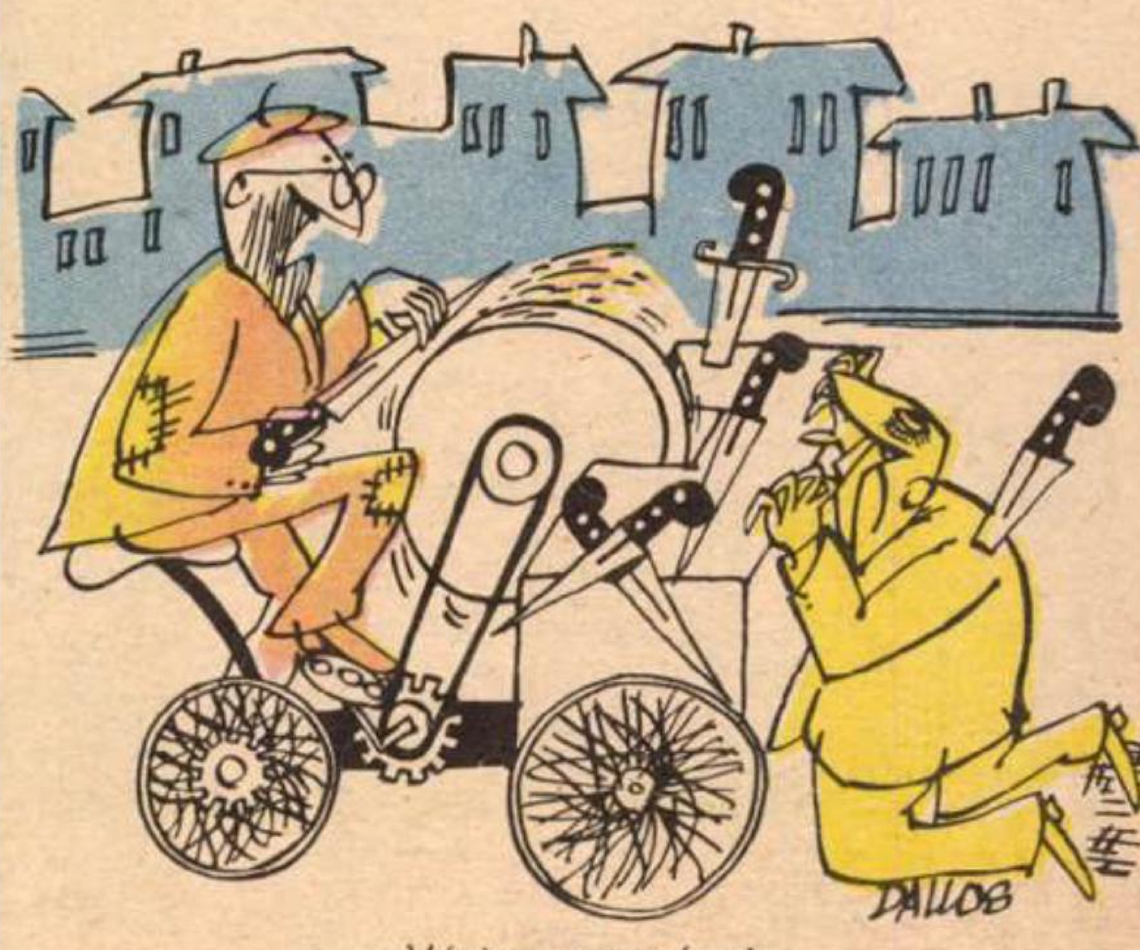
Más lett a menő fej helyette nemrég,
SZENESNEK hívják – így nagybetűvel,
kit trónjáról a nép négy-öt hónapig
nem taszít le durván és nem űz el.
Hiszen ősz van, szél s hűs eső vacogtat,
jó a meleg kandalló, kemence,
jöjj Szenes! benned nem csalatkozhatunk –
mázsád más lapra tartozik persze!

Donkó László

BALSZERENCSE

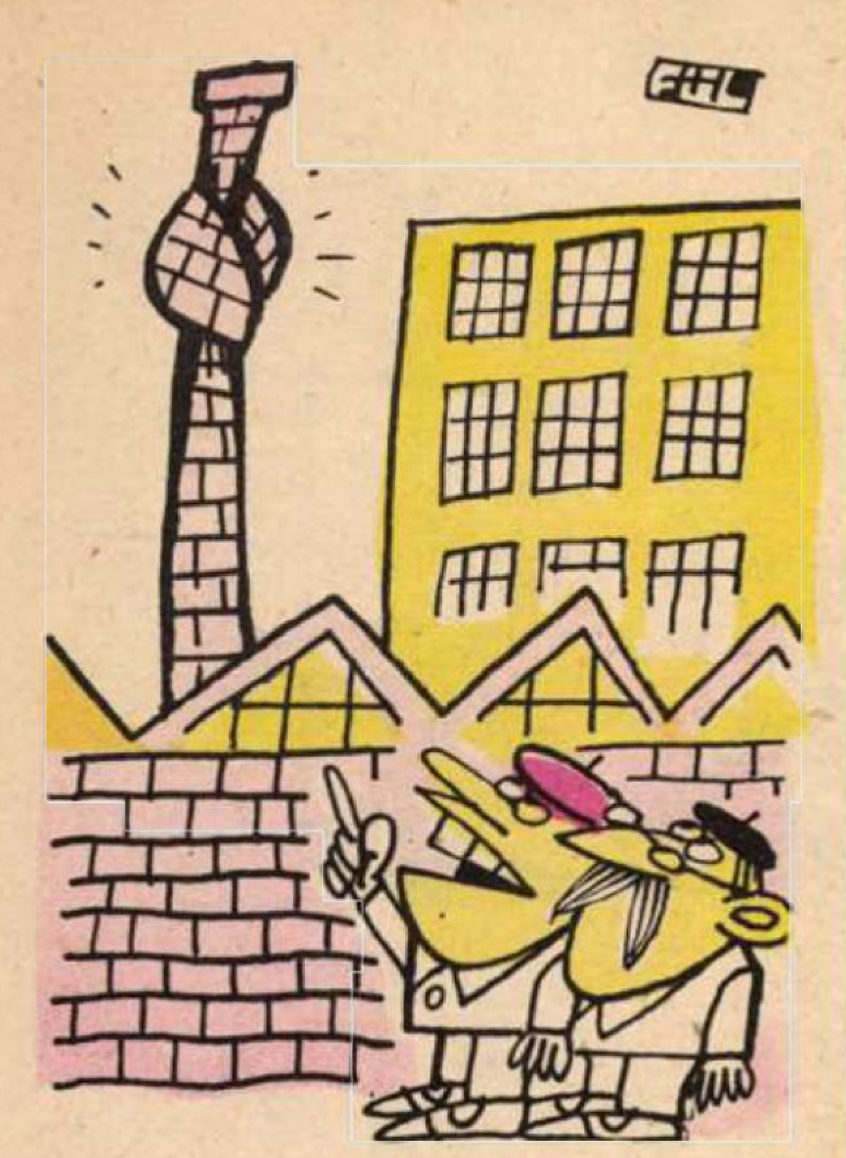

A BÜROKRATA

– Várjon a sorára!...

MEGOLDÁS

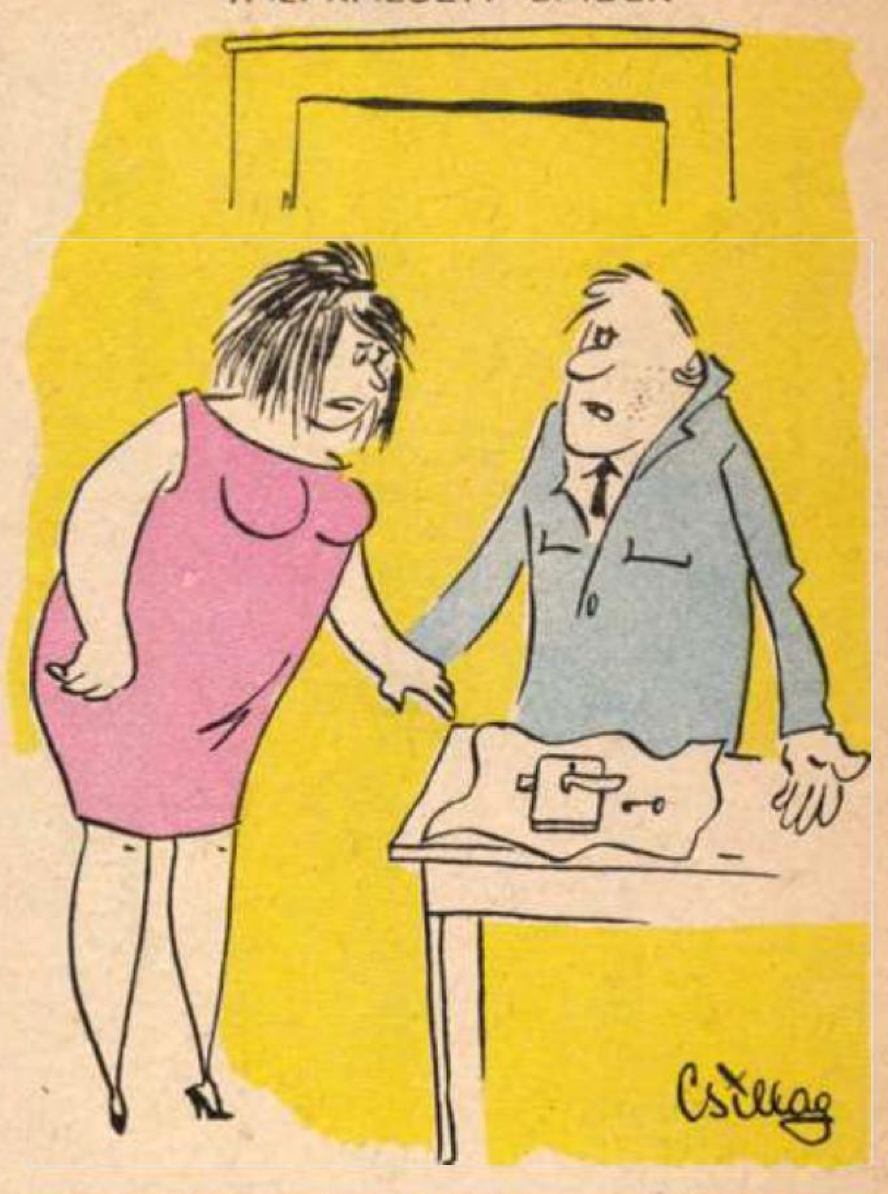

– Nézd, csomóra kötötték a kéményt!
– Persze! Hogy ne legyen füstös a levegő...

ARTISTA-SZÁLLÓ

TALPRAESETT EMBER

– Mit csináltál! Jobbos ajtóhoz balos zárat vettél?!
– Igen. Majd kicserélem hozzá az ajtót. Az nem hiánycikk!

Kedves Ludas!

Vegyél, anyu, megédesíti a szád ízét — szólt kilencéves kisfiam, s felém nyújtott egy „Champion" feliratú rágógumis dobozt. — De vigyázz ám, mert egy kép van benne, s én azokat gyűjtöm!

Puszta kíváncsiságból röpke pillantást vetettem a bélyeg nagyságú figurára: egy német repülőgépet ábrázolt, farokrészén horogkereszt „felségjelzéssel".

Azon nyomban „rágódni" kezdtem, emígyen: a Magyarországon is forgalmazott árucikk külföldi gyártmány ugyan, s a kereskedelmi szakemberek nem láthatnak bele a dobozok belsejébe. A jövőben azonban mégsem ártana jobban „megrágni", mit vesznek át! Mert az efféle „zsákbamacska" enyhén szólva karmolja az idősebb korosztály torkát...

Pless Zs.

Érdeklődéssel olvastam egy újságban: „Legyek, sáskák, szúnyogok irtására új módszert dolgoztak ki. Befogott és mesterséges környezetben szaporított hímeket sugárzással terméketlenné teszik, majd — hetenként 50 milliót — szabadba engedik. Így a kártevők szaporodása lecsökken, sőt megszűnik."

A besugárzást jó ötletnek tartom, mert a műtéti úton való ivartalanítás, gondolom, aprólékosabb és hosszadalmasabb munka lenne.

Ám úgy vélem, hogy a befogott hím-egyedek egyszerű agyoncsapása — oppardon, fizikai megsemmisítése — útján a továbbnemszaporodás kérdése éppúgy megoldható, jóval kevesebb költséggel.

R. F.
Diósgyőr

A Baross tér egyik épületének homlokzatán egész nyáron ott díszelgett a nagybetűs neoncső felirat: „Budapesti Nemzetközi Vásár V. 17—27." Arra számítottam, hogy majd az Őszi Vásár közeledtével kicserélik a középső szót, átjavítják a dátumot. Ám elmúlt az Őszi Vásár (sőt, lassan már az ősz is múlóban), de nem múlt el a reklám, amely még mindig a nemzetközi vásárt, na meg a májust hirdeti. Még egy reményem van: jövőre is pont május 17—27. között rendezik meg a BNV-t és akkor újra időszerű lesz a makacsul kitartó felirat.

N. I.
Budapest

Kérem, mondják meg Matyikának, a mi kedves Ludasunknak, hogy az a nevezetes horvát bán, aki a híres Petőfi-versben fut Bécs felé, a gyáva, a költeményben Jellacsics, a Révaiban Jellachich, az Új Magyar Lexikonban Jelačič, a Helyesírási Tanácsadó Szótár szerint pedig: Jellasics. Szóval minden más, csak éppen nem Jellasich, ahogy azt a Ludas szeptember 12-i számában (Kicsi ország — nagy történelem) írták!

C. A.
Budapest

Műanyagboltokban kapható, csempére ragasztható akasztó hátlapján a következő olvasható:

MEG NE
DVESITENI
FEL
RAGASZTANI
24 ÓRÁT
SZÁRADNI

Ha ezt magyarul írták, akkor már csak azt kell kitalálni, hogy dvesítsük vagy ne dvesítsük? Ajánlatom: gyorsan dvesítsük és így ragasszuk a csempére, mert akkor többé legalább nem látszik a rekeszizmainkat ingerlő szöveg.

S. M. P.
Budapest

Hétfőn délután olvastam először a hírt, az Esti Hírlapban, hogy indiai mérnökök befejezték a világ legmagasabban húzódó útjának az építését, amely egy 5360 méter magas hegyrészen halad át. Kedden reggel a Népszavában újból rábukkantam a hírecskére, de ott már csak 4270 méter volt a jelzett magasság. Én tudom, hogy a hegyek is elkopnak idővel. Na de egyik napról a másikra? És ennyire?

O. A.
Budapest

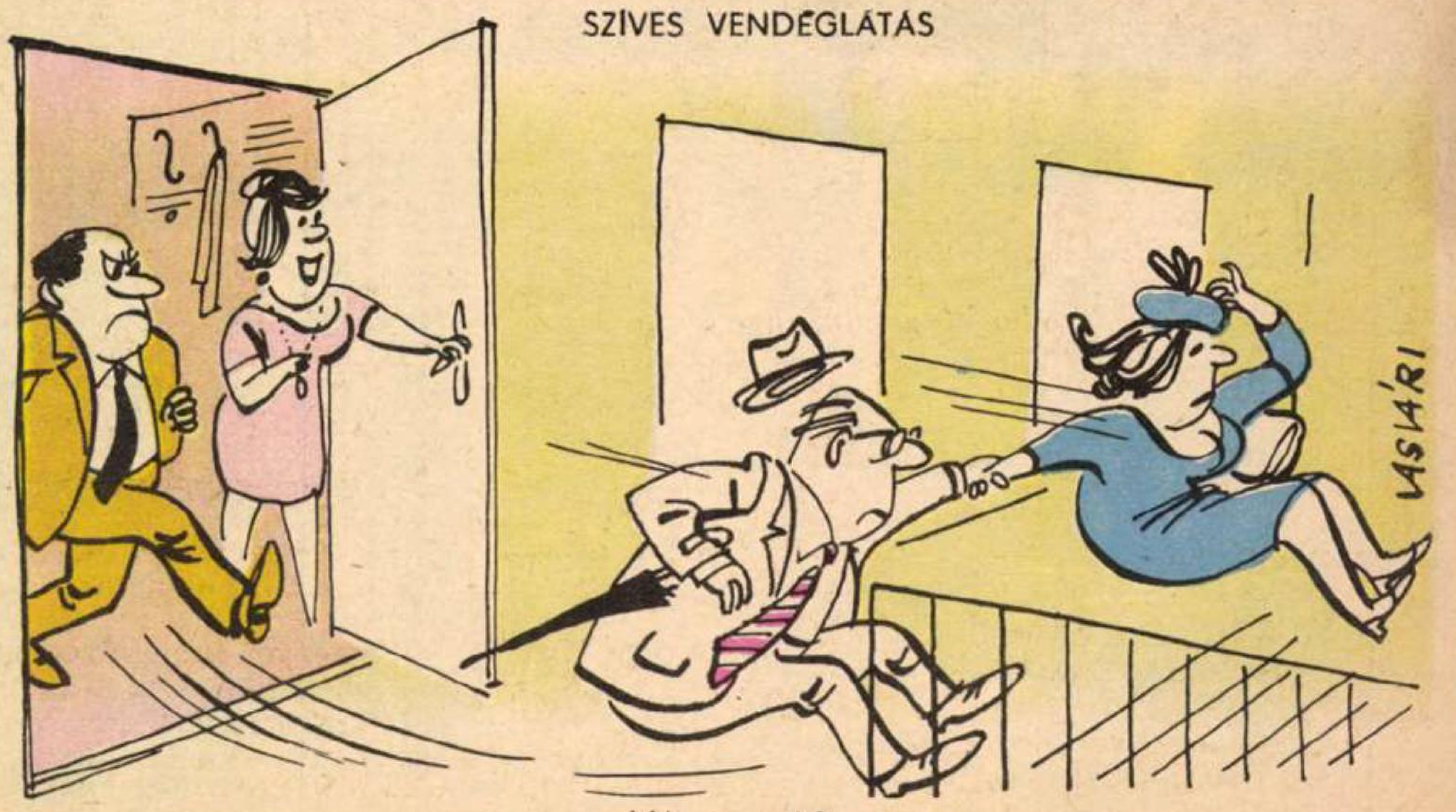
A képen is jól látható a „Gyümölcs" felirat, mégis hiába kerestem dinnyét ebben a bódéban, csak különböző nagyságú labdákat kaphattam volna. Lehet, hogy a dinnyét (kölcsönösségi alapon) a sportszerboltokban árusítják újabban? P. G. Debrecen

KÖLTÉSZET ÉS SORDÍJ

– Hosszú verset írjál, fiam, hogy egy télikabát kiteljen belőle...

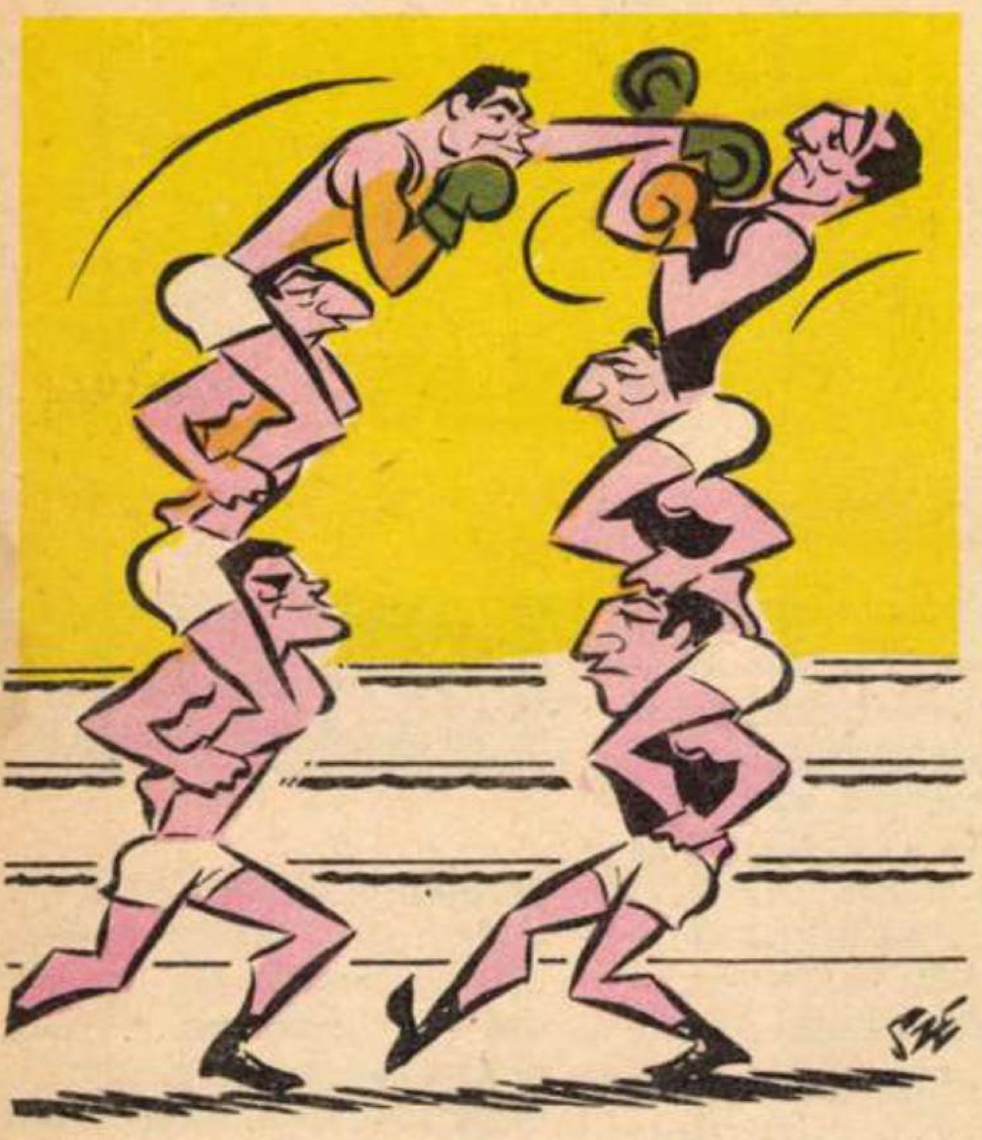
SZÍVES VENDÉGLÁTÁS

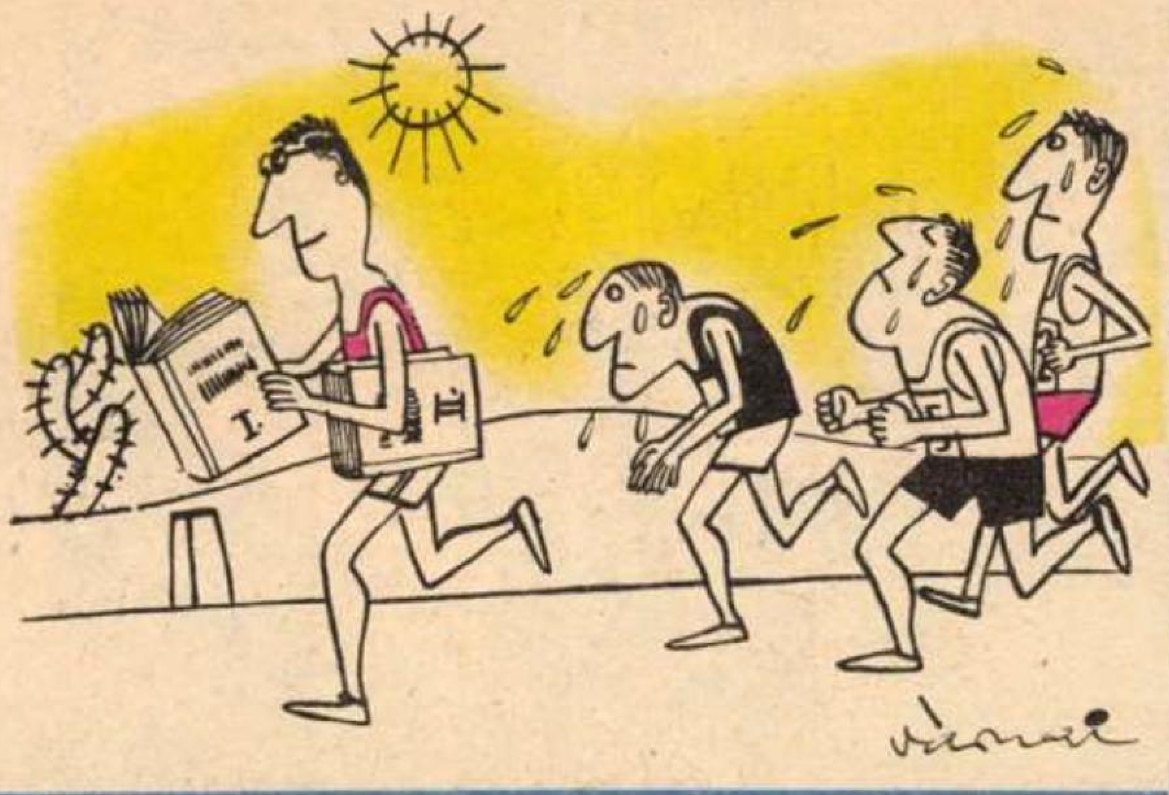
– Már mentek?...

OLIMPIA ELŐTT

MAGASLATI EDZÉS

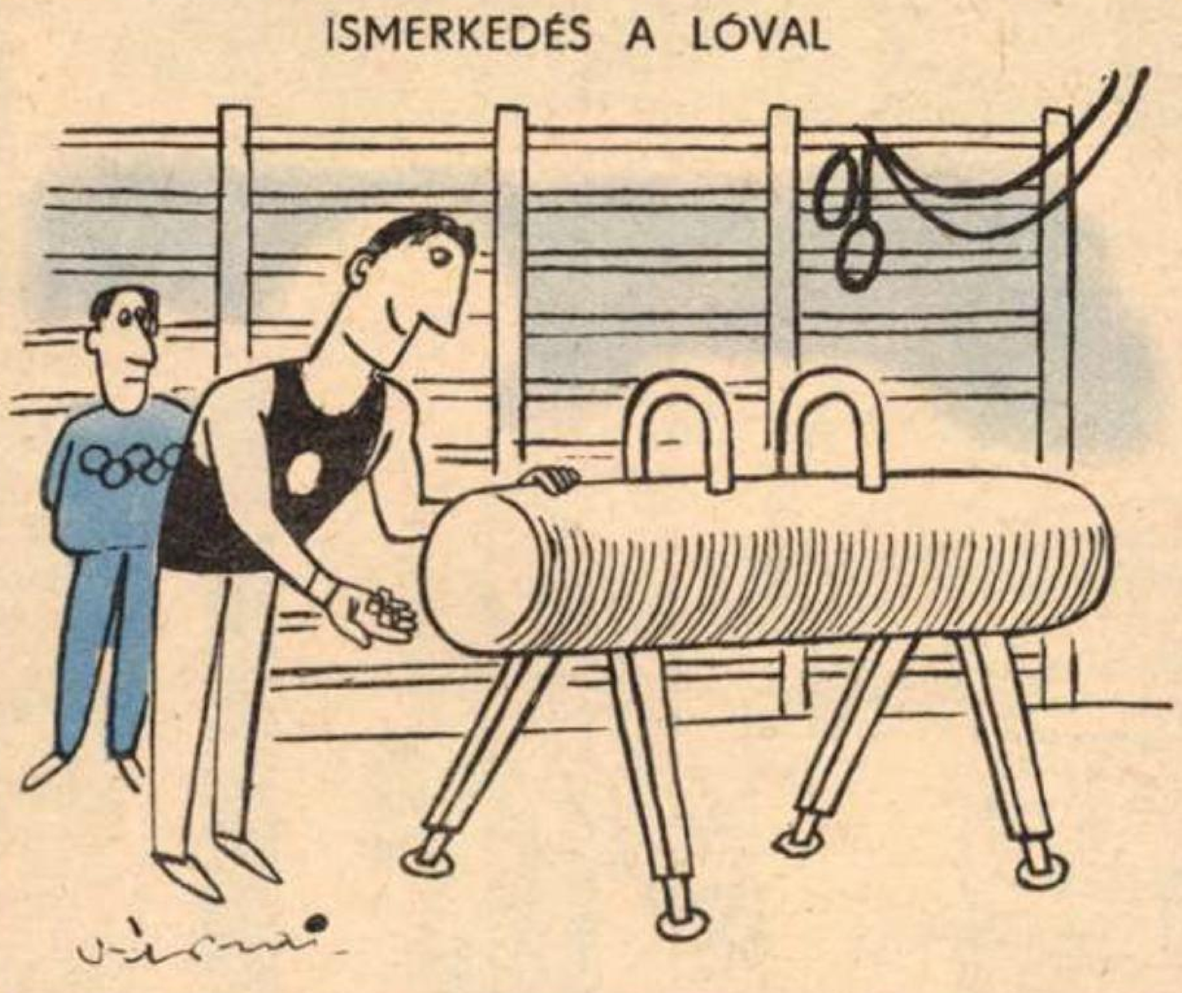
MARATONI FUTÁS

STÍLSZERŰ MEXIKÓI EMELVÉNY

ISMERKEDÉS A LÓVAL

KÉT CSÖRTE KÖZÖTT

OLIMPIA-LÁZ

– Magának, fiacskóm, kisebbrendűségi érzése van...

MEGLEPETÉS

ÚSZNI TUDNI KELL!

Igen, kérem, úszni tudni kell. Nem elég, ha valaki kutya módra kapálózva úgyahogy fönnmarad a vízen. Az nem úszás, az semmi. Az úszás ott kezdődik, hogy az ember jól veszi a levegőt, jó ritmusban tempózik, vagyis biztosan fekszik a vízen és lendületesen halad előre, mint például én, aki... Nem azért mondom, nem tartottam magam sohasem világklasszisnak, de, hogy úszni, azt tudok, arról tanúskodhat mindenki, aki valaha látott például a Balaton mélysége felé tempózni a parttól el, sokszor három, meg négyszáz méterre. Vannak lelkes csodálóim, akik — hála a perspektíva sokszorosító hatásának — Balaton-átúszó bajnoknak tartanak. Kár, hogy a magyar tengeren nem szokott lenni fata morgana, mert ha lenne, már azt is híresztelték volna rólam, hogy repülni tudok.

Nos, ha repülni nem is, de úszni, azt tudok.

A minap is az uszodában, amikor szokásos edzésemet végeztem (mert gyakorolok szorgalmasan), hallottam erről néhány megjegyzést. Esős délelőtt volt, csaknem egyedül voltam a medencében, s a szél úgy fújt, hogy a parton állók hangját fülembe súgta.

— Nézd az öreg fiút — mondta egy köpenyben didergő srác a barátjának —, bitangul gürizik.

— De legalább halad.

Szerettem volna odaszólni nekik, hogy jöjjenek be és mutassák meg, ők, hogy csinálják, de — úgy látszik — észrevették kihívási szándékomat, mert elódalogtak.

Nem mondom, egy kicsit bosszantott a megjegyzésük, de a következő hosszánál két öregúr beszélgetését hozta felém a szél:

— Hiába, aki még fiatal, az bírja.

— Dehogy bírja. Én abba is belefáradok, hogy nézem.

Szerényen mosolyogtam a habok között és tempóimat megnyújtva róttam a hosszakat.

Egy kis társaság állt meg a medence szélén. Külföldiek voltak, filmeztek. Engem. Produkáltam hát nekik néhány káprázatos tempót.

— Ez igen! — hallom külföldre szakadt hazánkfiát —, micsoda jól fekszik a vízen!

— És, hogy suhan! — lelkesedett kísérőjük.

A víz alá dugtam a fejemet és csak minden második tempónál emeltem ki. Hadd lássanak valamit!

— Brávó! — kiáltott felém a társaságbeli öreg úr.

Kisandítottam a vízből. Egyből láttam az öreg úron, hogy régi úszó szakember. Kezdtem szégyellni magam, hogy lustaságomban elkerültem az egyesületeket.

A társaság egymást bökdösve mutogatott felém. Ekkor — hadd gyönyörködjenek — a víz alá mentem feljöttem, hátra fordultam, meg mindent. Megtapsoltak.

Ám én nem tudtam örülni a sikeremnek, mert arra gondoltam, hogy álszerénységemben elkerültem az olimpiai válogató versenyeket és majd miattam kevesebb lesz egy arannyal. Persze — vígasztaltam magam — az úszószakosztály vezetősége is hibás, miért nem jár medencéről medencére tehetséget kutatni.

A társaság közben elment, én kipihentem magam, aztán büszkén és megelégedetten úsztam tovább.

Akkor látom, hogy egy izmos férfi áll a medence szélén, szakértő szemmel néz, és kislányának magyarázva mutat felém. Közelükbe tempózok, hadd kapjon kedvet a kicsi. Ekkor jól hallom a papa szavait:

— Látod, Pannika, pancsikál a bácsi.

Sólyom László

ISKOLAPÉLDA

Magányos kísértetként bolyongtam végig a minap a Csaba utcai általános iskola összes földszinti és emeleti termeit. Őszinte önkritikával be kell vallanom, hogy hivatásos kísértetként nagyon nehezen keresném meg a kenyeremet, mert e szerepkörben való debütálásom, ott a Csaba utcában, nem hozta meg a remélt közönségsikert, nem sikerült rémületet keltenem, ami pedig egy kísértetnek elsőrendű kötelessége. Kudarcomat több negatív tényező szerencsétlen összejátszása okozhatta:

1. Nem volt rajtam az előírásszerű kísértet-uniformis, a fehér lepedő.

2. Nem a hivatalos kísértési időben: éjféli 12 és hajnali 1 óra között mászkáltam, hanem délelőtt 9 és 10 között, ami nem egy eszményi időpont kísértetjárásra.

3. Egy lélek sem tanyázott az épületben, pedig köztudott, hogy üres iskolának bolond a kísértete.

4. A Fővárosi 1. sz. Építőipari Vállalatnak az a munkaközössége, amely központi fűtés beszerelésével és födémcserével súlyosbított tatarozás ürügyén január óta birtokában tartja az épületet, roppant erős idegzetű emberekből áll. Őket még a Közeli Határidő Fenyegető Réme sem tudja megijeszteni, hát akkor én mit erőlködök?

Céltalan bolyongásaim legvégén, a hátsó udvaron sikerült mégis két embert találnom, aki dolgozott. Ezen kívül egy alagsori helyiségben találtam még négy üldögélő embert.

Hogy mit kereshettek ott, azt nem tudom, de hogy nem a rémület hajszolta oda őket, az szent, mert ahhoz képest nagyon vidámak voltak, éppen a hangos kacarászásuk vezetett a nyomukra. Mentségükre mondom, hogy ha mind a hatan dolgoztak volna is, az sem okozott volna számottevő előrehaladást egy ekkora nagy munkán, amely még meglehetősen kezdeti stádiumban van.

A főépítésvezető, akit a helyszíni szemle után telefonon igyekeztem megkísérteni, szintén strapabíró idegzettel rendelkezik. Közölte: csak semmi rémüldözés, a vállalt határidőre, december 31-re, befejezik a munkát. Illetve, nem egészen ezt mondta, hanem azt, hogy igyekeznek befejezni. Ami ugyebár nagy különbség! De legyünk optimisták és higgyük el: szilveszterre valóban készen lesznek. Akkor is van egy kérdés, amely válaszra várna: nincs valami baj azzal a határidővel, ha azt ilyen munkatempó mellett is tartani lehet? Nem szabták túlságosan bőre, hosszúra? Nem lehetett volna, jobb szervezéssel, 12 hónapról lerövidíteni 10-re, 8-ra, netán 6-ra is?

Ebből beláthatatlan előnyök származtak volna: nem kellene a Csaba utcai iskola gyerkőceinek még mindig a Városmajor utcai suliba járni, nem kellene a „vendéglátó" iskolában három műszakban tanítani, reggel negyed nyolctól egészen este hétig...

Mindenesetre, egyet leszögezhetünk: a Csaba utcai iskola példája — a rossz munkaszervezés iskolapéldája.

Radványi Barna

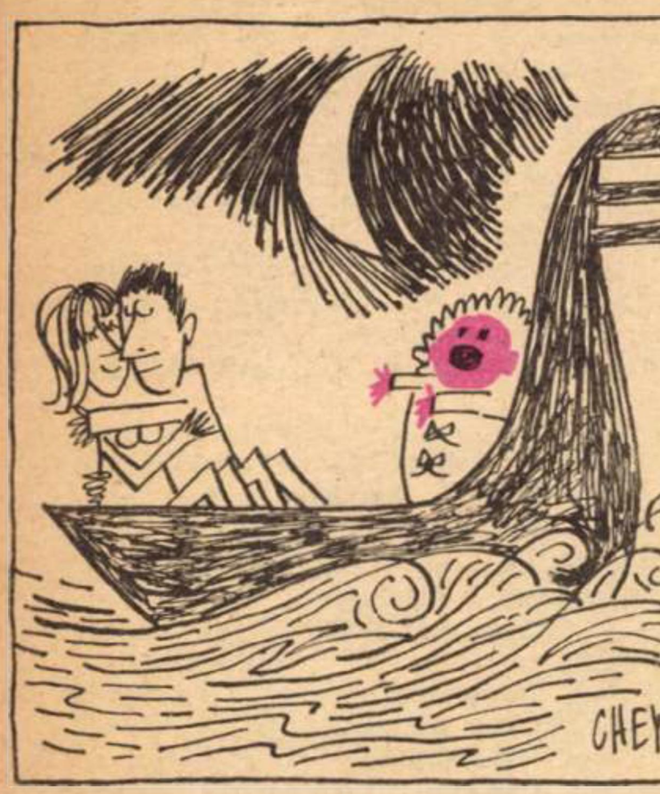
TOBORZÓ HIRDETÉSEK

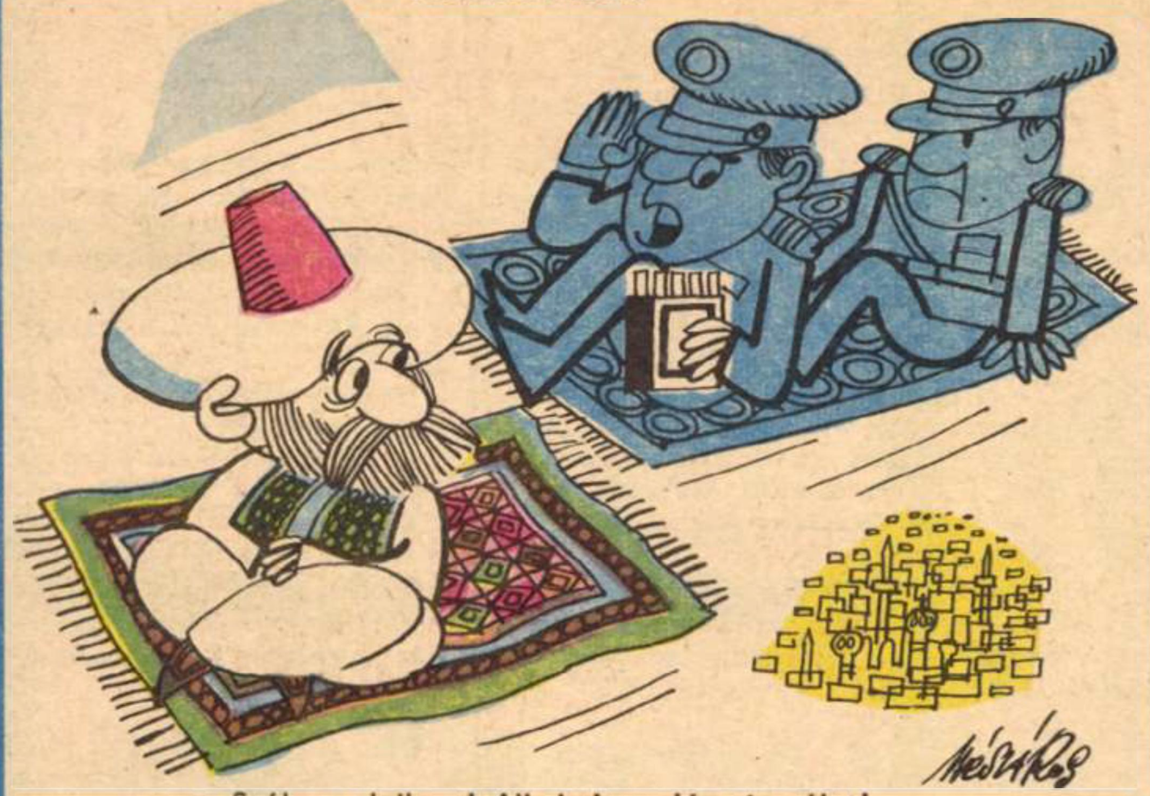
SZÜRETI KUPA

NASZÚT, 1968

MODERN IDŐK

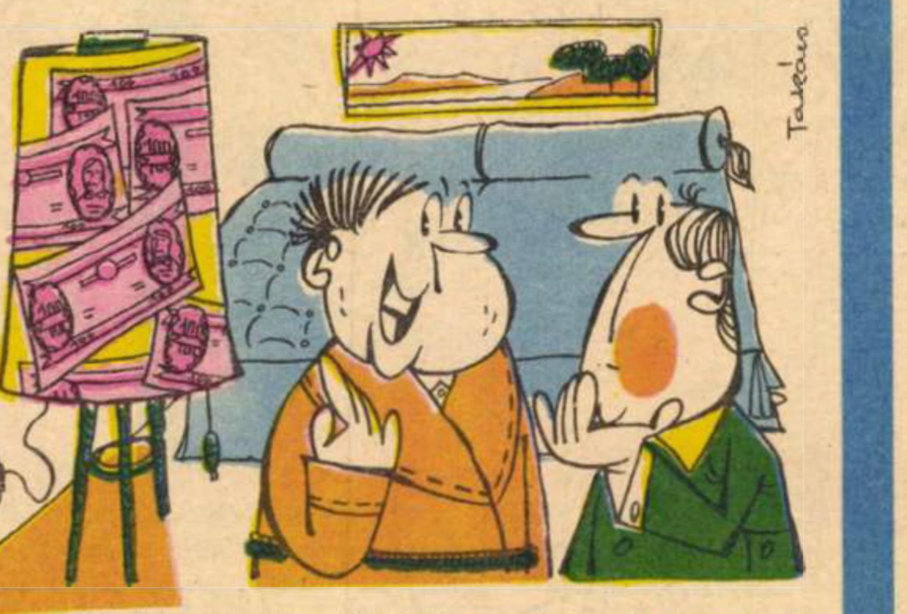

– Szólem alejkum! Alkoholszondás vizsgálat!

ELHANGZOTT A RÁDIÓBAN

DON JUAN

– A hangulatlámpámnak egyetlen nő sem tud ellenállni!

Magyarok Párizsban

1968 francia nyara minden bizonnyal arról lesz örökre nevezetes, hogy ez volt az a turistaidény, amikor több magyar szót lehetett hallani a Diadalív árnyékában, mint németet vagy angolt. Talán csak a franciák bírták a konkurrenciát, de ők is nehezen.

Úgy mondják, a legtöbb nyugati turistát elriasztották a barrikád-harcok. A magyarokat viszont nem nagyon izgatja az ilyesmi. Mi az nekünk, egy kis hirig? Még jól is jön talán egy kis edzés.

A Père Lachaise temetőben (akárcsak a Louvreban vagy a Deligny uszodában) lépten-nyomon honfitársaimba botlottam. Könnyű volt felismerni őket, mivelhogy éltek. Ami azt jelenti, ugye, hogy harsányan és hamisítatlan pesti tájszólással veszekedtek a temető-térkép fölött.

— Nekem már leszakad a lábam, egy tapodtat se megyek innen tovább — így egy lastex-nadrágos, aranyszandálos turistáné, aki szemlátomást ifjúságának és hetven dollárjának végefelé járt, módfelett fáradtan.

— Hát én pedig, ha már itt vagyok, megnézem a Piafot — így a férj.

— Jesszus, hisz az a 97-ik parcellában van!

— Na és? Neked nem muszáj jönnöd. Balzacnál találkozunk.

Az Északi-tenger dünái közt, az Atlanti Fal maradványainak tövében (amely tő jelenleg nyilvános és ingyenes illem-, illetve találkahely funkcióját tölti be), egy Trabant áll. Feléje — a tenger felől — egy ifjú pár lépked (nászutasok lehetnek), álomszerű citromsárga és kék fürdőköpenyben (Monoprix áruházak, 39 frank, nyolc dollár). A kocsiban öltöznek át, a legfrissebb francia divat szerint: bermudanadrág, kordbársony mokasszín.

Ekkor hallom megszólalni a nőt (nem kérdéses, hogy magyarul, ugyebár?):

— Ma én alszom a kocsi alatt! Egyszer te is kibírhatod a hátsó ülésen, fiam.

De a legszebb történetem színhelye a párizsi metró volt. Zötyög a földalatti, én valami francia nyelvű detektívregénybe mélyedek, amikor egyszercsak megszólít a mellettem ülő fiatalember (mondjam-e, hogy magyarul?):

— Bocsánat, uram, nem tudja véletlenül, hány óra?

Órámra nézek: — Fél öt múlt két perccel. — Hirtelen észbekapok: — Mondja, maga honnan a csudából tudja, hogy én is magyar vagyok?

— Tudja a fene — válaszol a honfitárs. — Én kérem csak magyarul tudok.

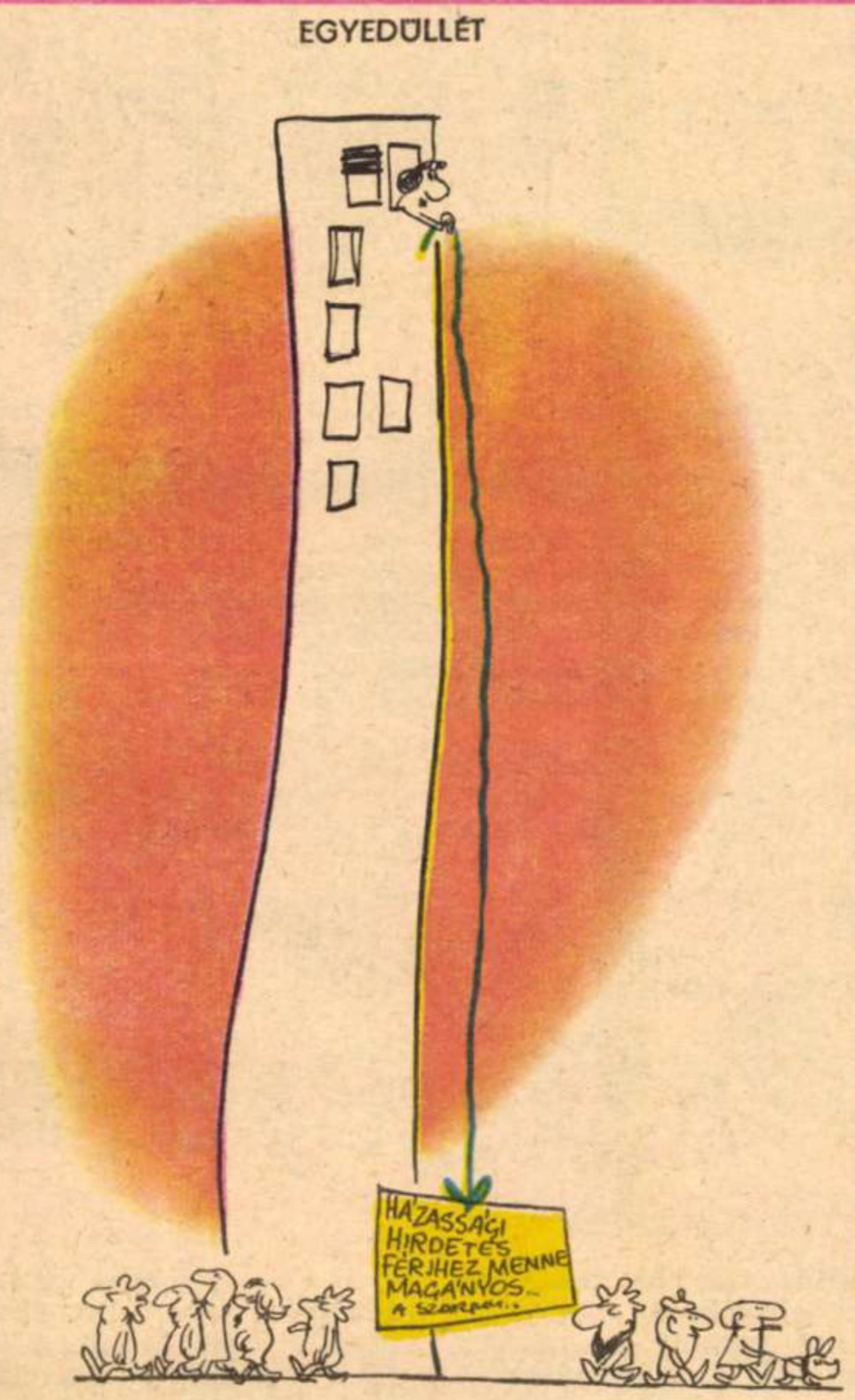

Hegyeshalom, útlevél- és vámvizsgálat, utána rohanás az étterembe, végre egy jó pörköltet enni. Az étkezőkocsi majdnem tele (pörkölt persze nem volt, sejthetik), s hírtelen megüt egy furcsa, megnevezhetetlen érzés. Jó időbe telik, amíg rájövök, mitől van: egy fia magyar hangot sem hallok. Csak németet, angolt, olaszt, románt és franciát.

Hazaérkeztem.

Tímár György

EGYEDÜLLÉT

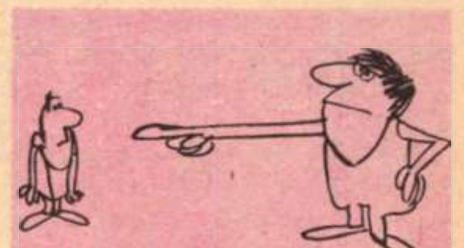

KUTYANYELV

Igaztalanság ért nemrégen, egy kollégám a becsületembe gázolt. Hosszasan készültem, tőrrel a szívemben, hogy a nyilvánosság előtt elégtételt vegyek a sérelemért, megszégyenítsem, eltapossam a rágalmazót.

Felszólalásomhoz gondosan tanulmányoztam a nagy szónokok beszédeit és stílusát, előkerestem Démoszthenész filippikáit, Cicerót, Pázmány Pétert. Avagy így fogok kiáltani a becstelen fráterhez:

J'accuse! Vádolom őt!

A nagy nap előestéjén, miután megírtam nagyerejű felszólalásomat, elmentem egy könnyű filmhez, hogy gondolataimat kissé elvonjam a másnapi ülésről, s egy régi burleszket tekintettem meg. Ekkor fogant meg bennem az új elképzelés, hogyan fogok elbánni hitvány kollégámmal!

Eltéptem nagyerejű beszédemet, s helyette — útban az ülés felé — egy cukrászdában bevásároltam egyet-mást. Az ülésen pedig, midőn az aláválo fickó, rágalmazón, szólásra emelkedik, a cukrászdában becsomagolt krémeslepényeket az arcába vágom, hogy a tejszínhab az orrát és a két fülét is betemeti!

Az ülés minden résztvevője a hasát fogja a röhögéstől. Így semmisítem meg a nyomorultat.

S. P.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács a bíróság elé kerül. A főtárgyaláson a védője rettenetesen hosszú védőbeszédet tart. Mikor végre elkészült a beszéddel, azt mondja a bíró Kovácsnak:

— Van valami megjegyzése a védő szavaira?

— Igenis — feleli Kovács. — Kérem a védőbeszéd időtartamát beszámítani a büntetésembe.

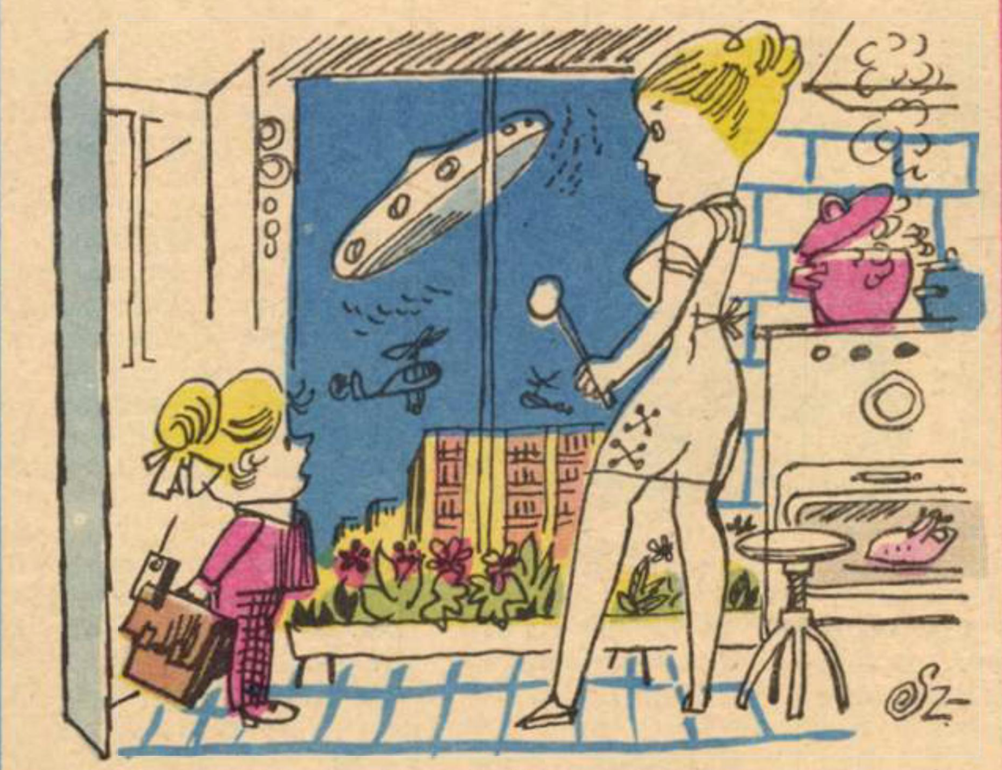
*

Az ügyvédhez beállít egy férfi és előadja, hogy válni akar.

— Rendben van, uram — mondja az ügyvéd. — És milyen válóokot tud felhozni?

— Azt, hogy nős vagyok.

KÉP A JÖVŐBŐL

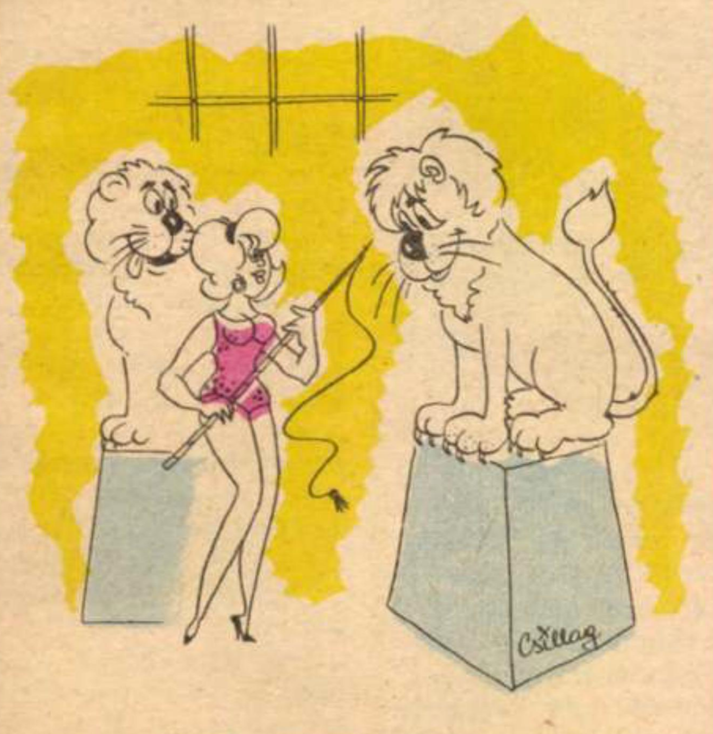
– Anyu, ötvenezer forint kell iskolakirándulásra a Marsra!

SZORGALMAS KISLÁNY

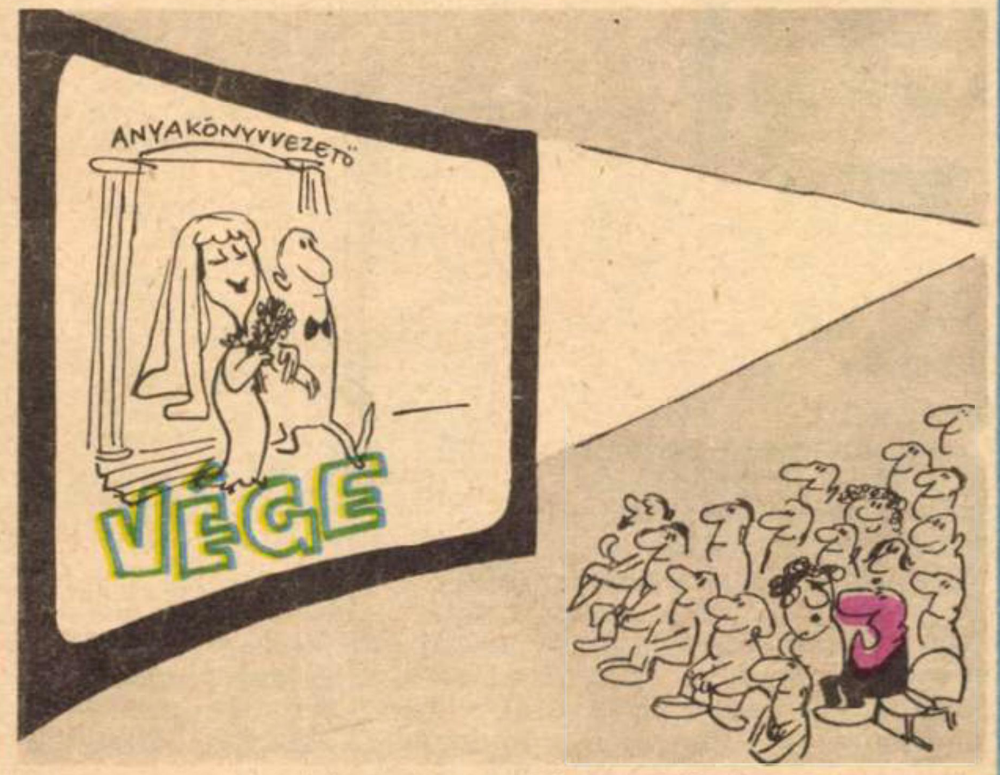
– Az ebédszünetben lesz az esküvője

CIRKUSZBAN

– Nézd, milyen ennivaló idomítót kaptunk! Meg kell zabálni!

CSALÓDÁS

– Azt hittem, hogy jó lesz a vége!

VLAGYIMIR POLJAKOV:

KONCERT A FOGÁSZATI KLINIKÁN

Közeleg az ünnep. A fogászati klinika folyosóin már lógnak a plakátok, meg a jelszavak. A főorvos szobájában a szakszervezeti bizottság ülésezik.

— Elvtársak! Napirendünkön egyetlen kérdés szerepel, méghozzá nem is a legkellemesebb — jelenti be az elnök.

— Megint panaszkodnak? — kérdezi izgatottan Nyikiforov doktor.

— Nem erről van szó. Ez a hónap sikeres volt. A dolgozók 1127 fogát húztuk ki, 203 foggal többet, mint az előző hónapban, 982-t pótoltunk, s így két foggal előztük meg a 17. számú klinikát. 727 betömve, 548 meggyógyítva. A városban a negyedik helyen állunk. Ezen a vonalon tehát minden a legnagyobb rendben. Mással van a baj.

— Már megint nincs novokain? — kérdezi Perojeva doktornő.

— Rosszabb. Nincs öntevékeny művészegyüttesünk.

— És miért kéne, hogy legyen?

— Nekünk, természetesen, nincs rá szükségünk — mondja az elnök —, de most indul az ünnep előtti ki-mit-tud verseny. A kerületi instruktor szerint a klinika becsületbeli ügye, hogy e fronton ne hozzunk szégyent a kerületre. Utasítást kaptunk, hogy induljunk a vetélkedőn. Négy számot kérnek tőlünk. Kit javasolnak?

— Vaszilij Oszipovics tud énekelni — mondja Perojeva doktornő.

— Én? Hallott valaha maga engem énekelni? — kérdezi megrőkönyödve Oszipovics.

— Igen, hallottam. Tegnap, amikor kezet mosott, azt énekelte, hogy „Az én kis városom nyugodtan aludhat".

— Azt csak magamban dúdoltam. Se hangom, se hallásom!

— Szóval, nem vállalja?! — dörög az elnök hangja.

— Ha kell, én mindent vállalok, csak éneklést nem. Valami mást. Viszont Berezovszkij táncolhatna. Nem emlékeznek, hogy ropta a nők napján azzal a nővérrel?

— A nővér szabadságon van — jegyzi meg az elnök. — Fogjon össze inkább Mirosjanc doktornővel. Vele is táncolt március 8-án.

— Vele nem táncolok — harsogja Berezovszkij.

— Miért?

— Magánügy. Különben az szb tudja meg: féltékeny rá a feleségem. Minden ok nélkül. Alaptalanul, de féltékeny. Botrány lesz.

— Nem lesz. A feleségét magamra vállalom — határoz az elnök.

— Akkor rendben van.

— Teljesen megfeledkeztünk Ribina takarítónőről — jegyzi meg Perojeva. — Többet énekel, mint takarít. Olyan hangja van, hogy a betegek nem győznek panaszkodni rá.

— Azonnal hívják be! — rendelkezik az elnök.

— Berlin doktor, miért van csendben? Maga talán tehetségtelen? — kérdezi Berezovszkij.

— Nem énekelek, nem táncolok és semmin nem játszom.

— De kártyázni csak tud?

— Mit akar? Kártyázzam a színpadon?

— Azt nem. De kártyatrükköket bemutathatna.

— Mi ez, célzás akar lenni? Én tisztességesen játszom — tiltakozik Berlin.

— Nem erről van szó. A közelmúltban vettük ki egy híres illuzionista bölcsességfogát. Megkérhetné, tanítsa meg valamire. Mondjuk: hogyan kell eltűnni.

— Ha muszáj...

— Két számunk már van. Ribina, a takarítónő lép be.

— Hívtak?

— Hívtuk. Fel tudna lépni egy koncerten?

— Arra fel.

— Énekelni tud?

— Hogyne tudnék.

— Repertoárja van?

— Mim?

— Repertoárja.

— Az minek?

— Mégis, mit fog énekelni?

— Amit akarnak. Például azt, hogy „Áj láv ju, máj dárling". Énekelhetem akár úgy, mint Piaf, de tudom úgy is, mint Yves Montand.

— Megegyeztünk.

— De a koncert napján nem takarítok.

— Ne takarítson. Három számunk már van. Még egy kell.

— Javasolhatok?

— Javasoljon, Perojeva doktornő.

— Meg kellene szervezni a fogorvosok ének- és táncegyüttesét. Megtanulunk két-három dalt, táncot. A fogorvosok indulóját a fogtechnikus majd elkészíti. Úgyis ír verseket a faliújságra.

— Nagyszerű! És ki fog konferálni?

— Megpróbálhatom — jelentkezik Ajujev fogtechnikus.

— Fog menni?

— Fogorvosi történeteket mesélek majd, a nemzetközi helyzetet is érinthetem...

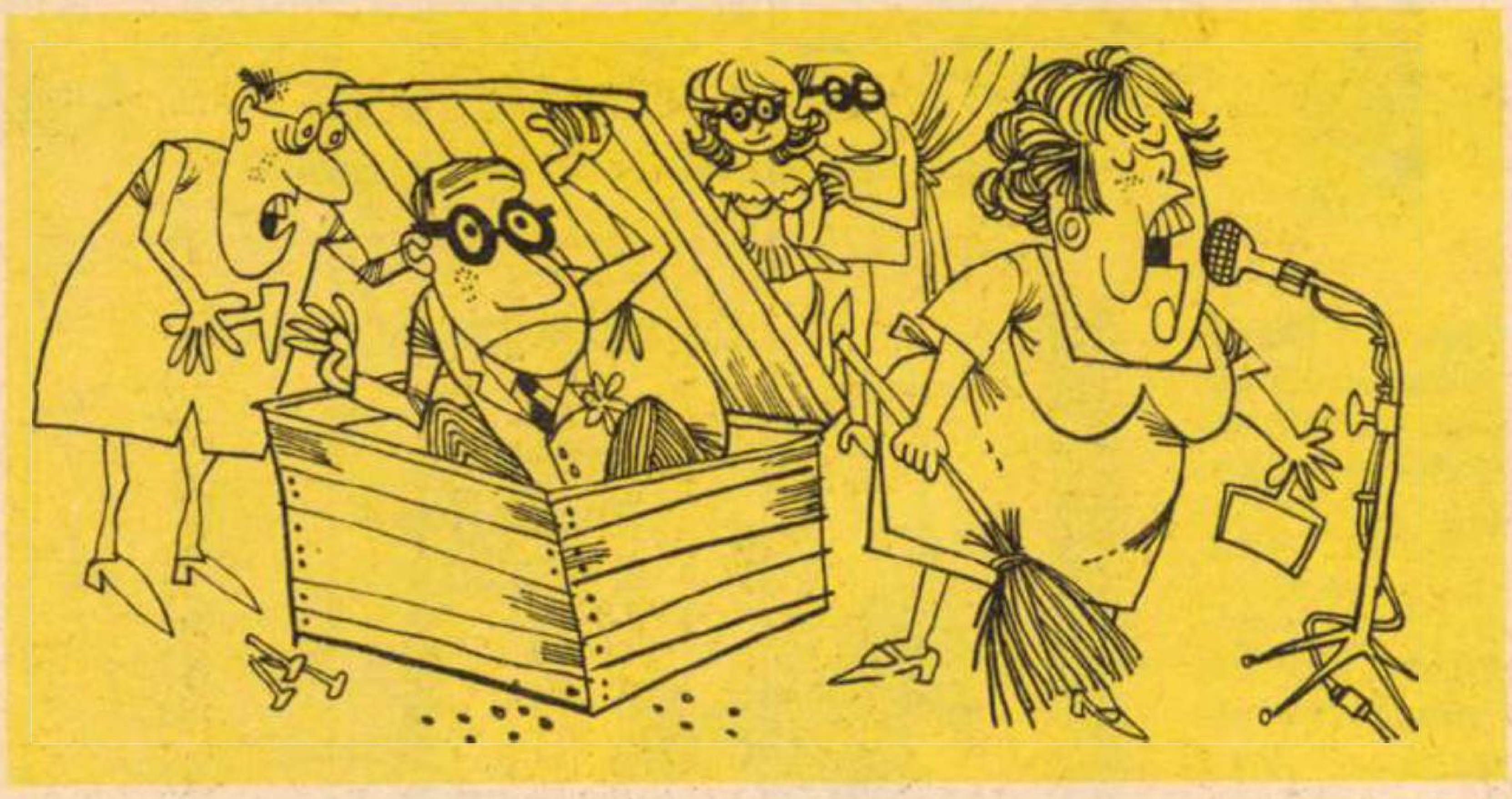
— A nemzetközit?

— Mondjuk, az imperializmus farkasfogait, meg egy kuplét is énekelhetek: „Narkózis nélkül is lehet..."

— Na jó. Köszönöm, elvtársak a lelkesedésüket, holnap kezdjük a próbákat. Egy hétre felmentjük a résztvevőket az orvosi gyakorlat alól. Vár a művészet, elvtársak!

És eljött a koncert ideje. A takarítónő énekelt, Berezovszkij Mirosjanccal táncolt, Ajujev konferált és kuplékat énekelt. Berlin doktornak volt azonban a legnagyobb sikere: bemászott egy ládába, azt leszögezték és doktor Nyikiforov háromig számolt. Tizennyolcszor számolt háromig, de Berlin nem került elő. Beleakadt valamibe és bennrekedt. Amikor az előadás végén előkerült, neki volt a legnagyobb sikere. Nagyobb, mint egy színésznek, aki foghúzásra vállalkozna...

(Oroszból fordította: Barabás Péter)

JANUSZ OSZENKA:

IGÉNYES ALKOTÁS

(MOZI ÉS MEZŐGAZDASÁG)

Bementem a városba mozit nézni. Rengeteg munkám miatt nem igen jutok ilyesmihez. Boldog voltam tehát, amikor végre helyet foglalhattam a moziteremben.

A film minden tekintetben felülmúlta a várakozásomat.

Először nem történt semmi, az égvilágon semmi. Azután elkezdődött a cselekmény valahol a közepén. Nyugodt hangulat, idillikus környezet, csak a hős volt valamiért állandóan ideges. Emelt hangon beszélt, sőt néha ordított, összevissza gesztikulált, de amikor megkérdezték tőle, miért olyan ideges, nyomban elhallgatott. Ezután következett egy részlet a film elejéből, majd a végéről egy kis darabka. Ekkor derült ki, hogy a hős valójában nem a hős, hanem egy másik — s valószínű ezért volt olyan ideges. Ezután elkezdtek egymással farkasszemet nézni. El kell ismerni: álltak egymás tekintetét, jó sokáig. Erőszakkal kellett nyitva tartani a szemeinket, s szemhéjamat gyufaszállal feltámasztani, hogy el ne aludjak, oly sokáig farkasszemeztek. Ezután következett a film vége, majd visszapillantó jelenetek. Különböző emberek jelentek meg a filmen, egyenruhában és civilben, de nem beszélgettek egymással, csak mindenki mondta a magáét, ami éppen eszébe jutott. A hős, aki semmit sem beszélt, fel s alá sétált a szobában, valamin gondolkodott, s minthogy semmit sem sikerült kitalálnia, lávozott a színről. Azt már nem lehetett kitalálni, mi történt vele a háttérben, mert onnan már nem tért vissza, közülük egyik sem. Megvallom őszintén, nem voltam meggyőződve arról, hogy bármit is értettem a filmből, de amikor a végén még egyszer megmutatták a film elejét, mintha valami kezdett volna derengeni bennem, ekkor azonban hirtelen abbahagyták a vetítést. Még egy darabig ültem a moziban, mint kiderült hasztalan, mert közölték velem, hogy vége a filmnek és mindjárt kezdődik a második előadás.

Minden bizonnyal helytelenül vélekedtem volna a filmről, ha véletlenül meg nem hallom a szakértők helyes véleményét.

— Van benne valamilyen felfedező jelleg — szólt az egyik — igényes alkotás!

— Van benne valami szokatlanul, érdekesen intellektuális — szólt a másik.

— Új iskola! Fordulópont! Hallatlanul érdekes! — lelkendezett a harmadik.

E vélemények gondolkodóba ejtettek.

Miután hazatértem a falumba, elhatároztam, hogy szakítok az átlaggal, többé nem leszek primitív, tucatföldműves, igényes földműves leszek.

Összekevertem a búzát, a hajdinakását, a répamagot, a lencsét, a komlót, a dohányt és a tatárkát, befogtam a lovakat a cséplőgépbe és kihajtottam a határba vetni. Amikor a növények kicsíráztak, a mező közepén egy sor azáléát ültettem ki cserepekből, a gyümölcsfákat meg koronájukkal lefelé és gyökerükkel felfelé ültettem a földbe. Itt-ott bekapáltam egy pár csorbókát és futórózsával benőtt napraforgót, a bogáncs és lapú számára üvegházat építettem, a torma alá sziklakertet varázsoltam, hogy már eleve a

kőhöz tudjon dörzsölődni. Aztán, amikor eljött a betakarítás ideje, szecskavágóval hozzáláttam a szántáshoz, majd kimentem újra a mezőre, lekaszáltam a paradicsomot, a káposztát, az uborkát, a búzakalászokat gondosan kirázogattam, a napraforgót kicsépeltem, a csorbókát pedig gondosan megőröltem.

Gyűlt körém a nép a faluból csapatostul, nézték, mit csinálok, szinte nem tudtak magukhoz térni az ámulattól.

— Van ebben valami felfedező jelleg — szólt az egyik. — Igényes földműves, a kakas csípje meg!

— Rendkívül érdekes! — szólt a másik.

— Új iskola! Fordulópont a mezőgazdaságban! Hallatlanul érdekes — lelkendezett a harmadik.

Hát igen, dagadt a keblem, lám mégis csak sikerült kitörnöm és valami igényeset alkotni.

Azt is el kell mondanom, hogy akadt a szemlélők között egy komor alak, kissé félrehúzódva a többitől, aki ilyesfélét mormogott:

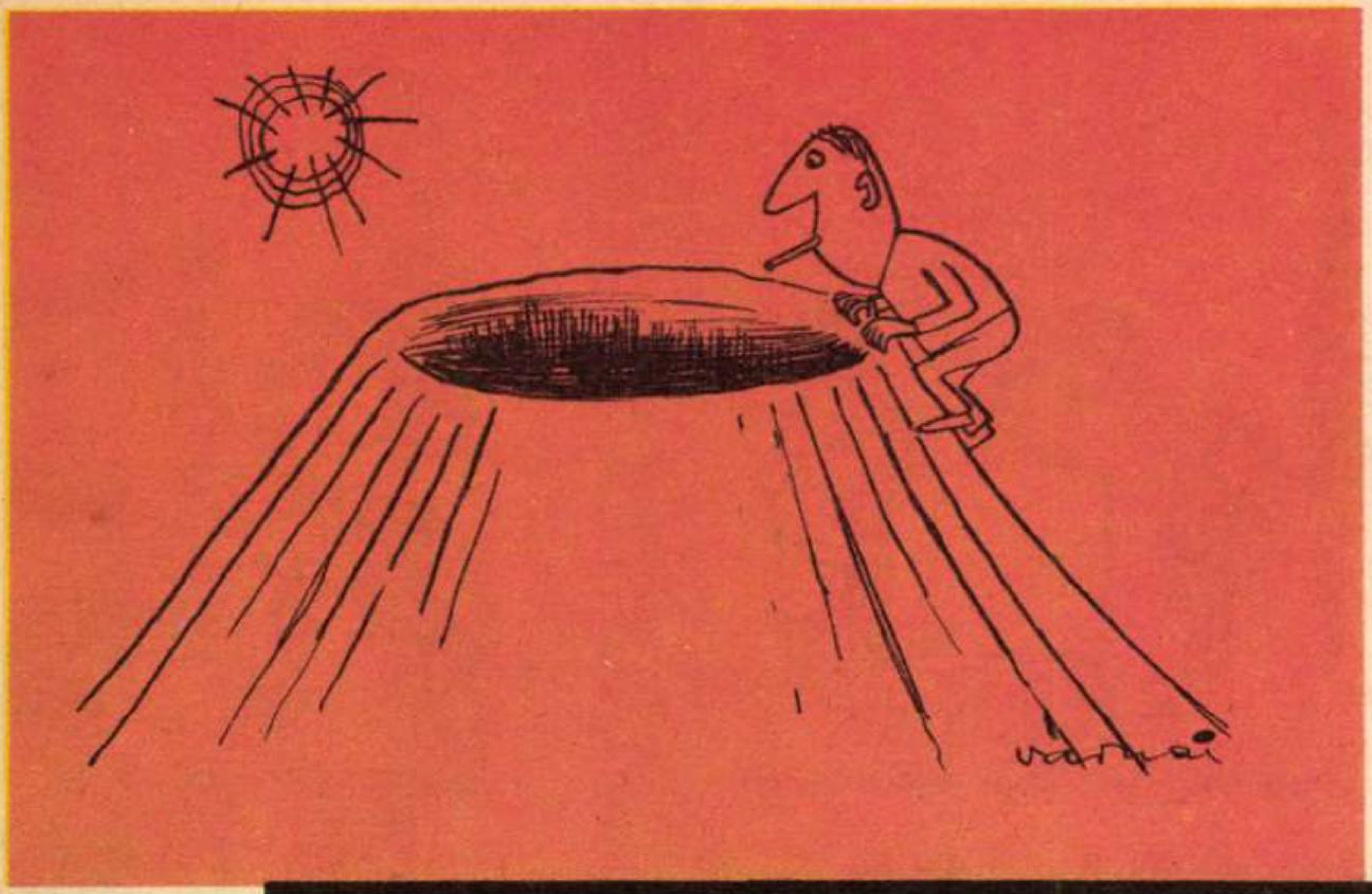
„Ebből ugyan nem lesz kenyér."

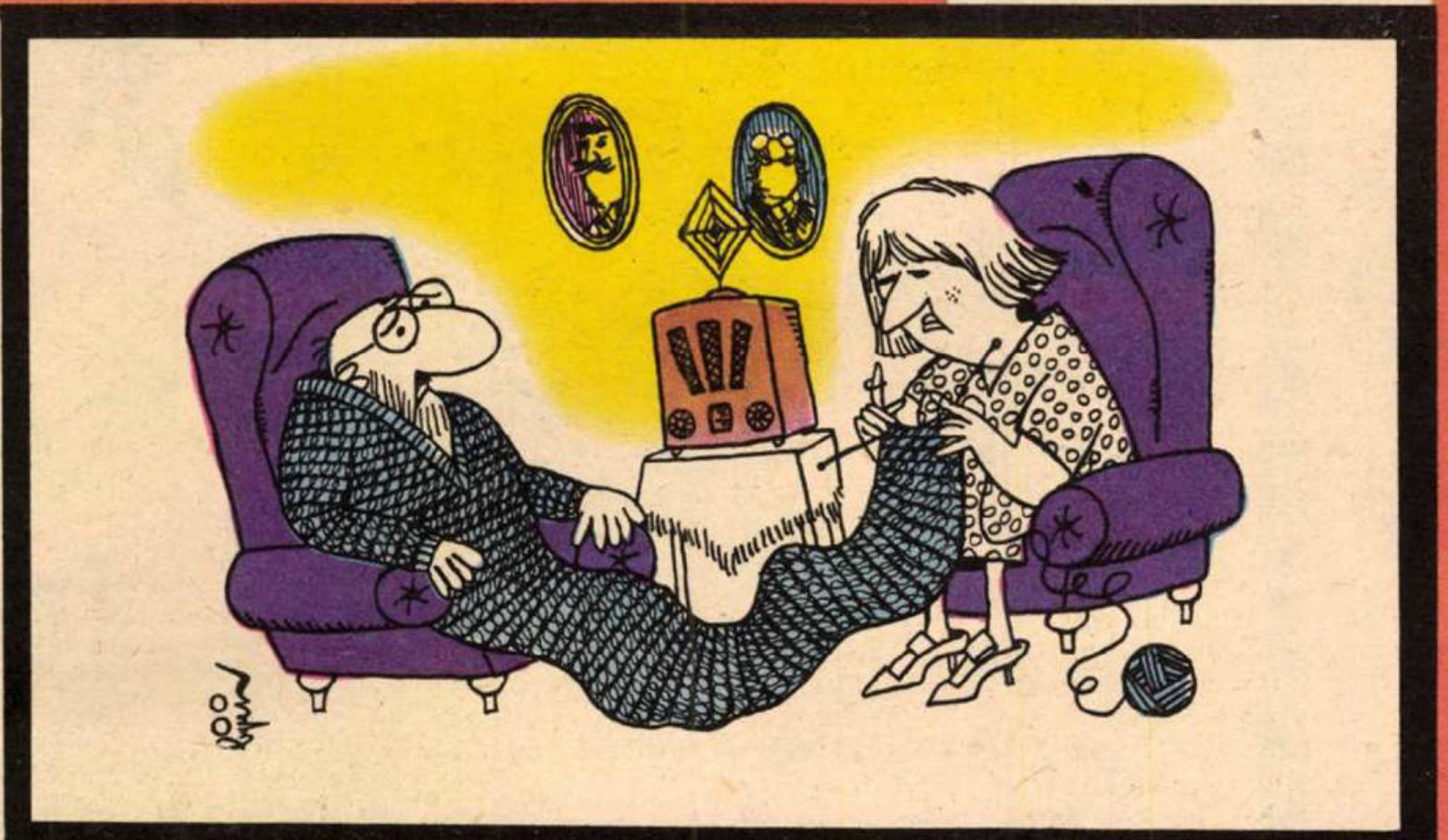
De hamarosan kiderült, hogy egy ostoba városi értelmiségi az illető.

(Lengyelből fordította: Ungvári Jenő)

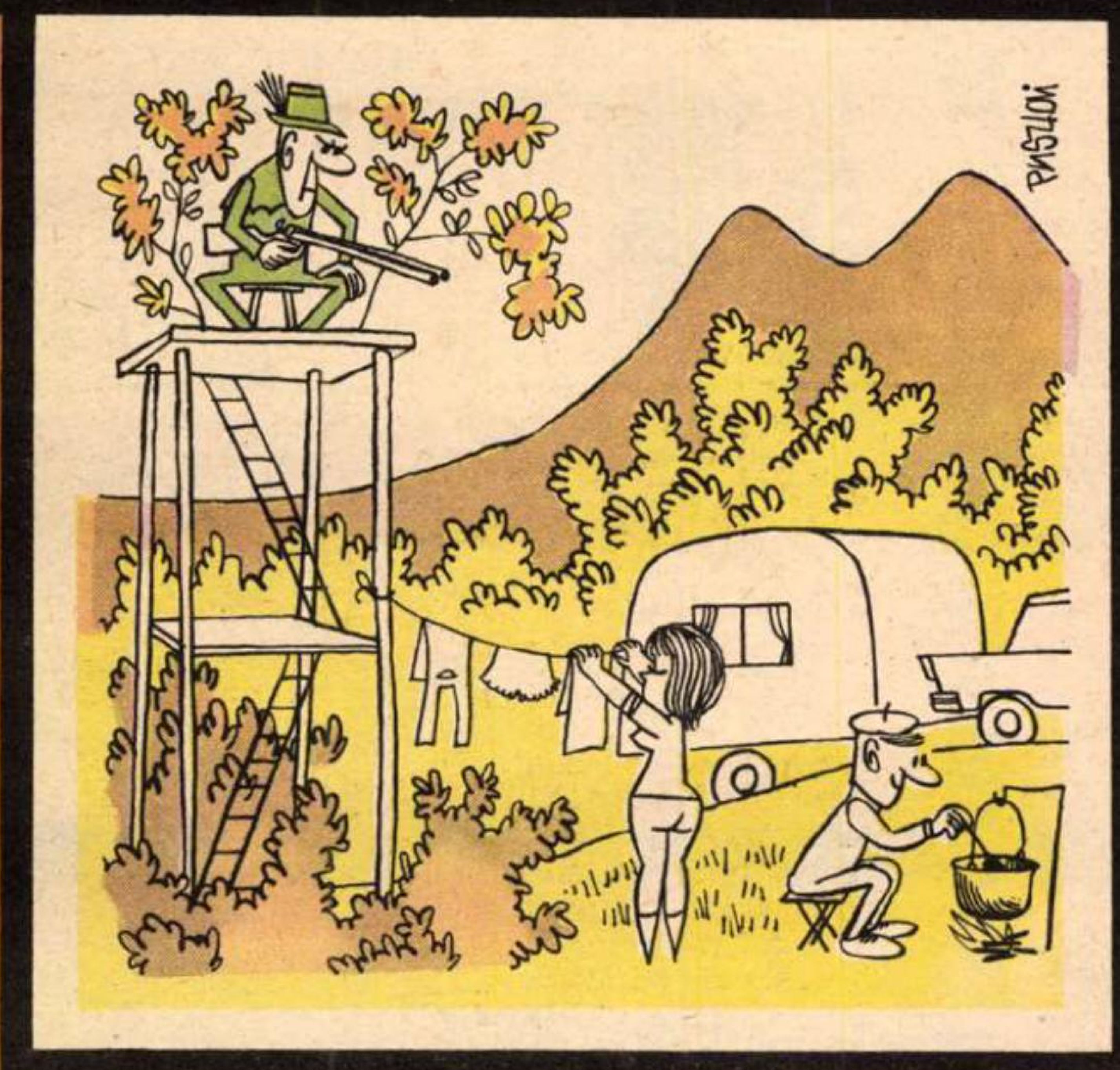
TÜRELEM

VARNAI, BALAZS-PIRI, SAJDIK, PUSZTAI, BARÁT, VASVÁRI

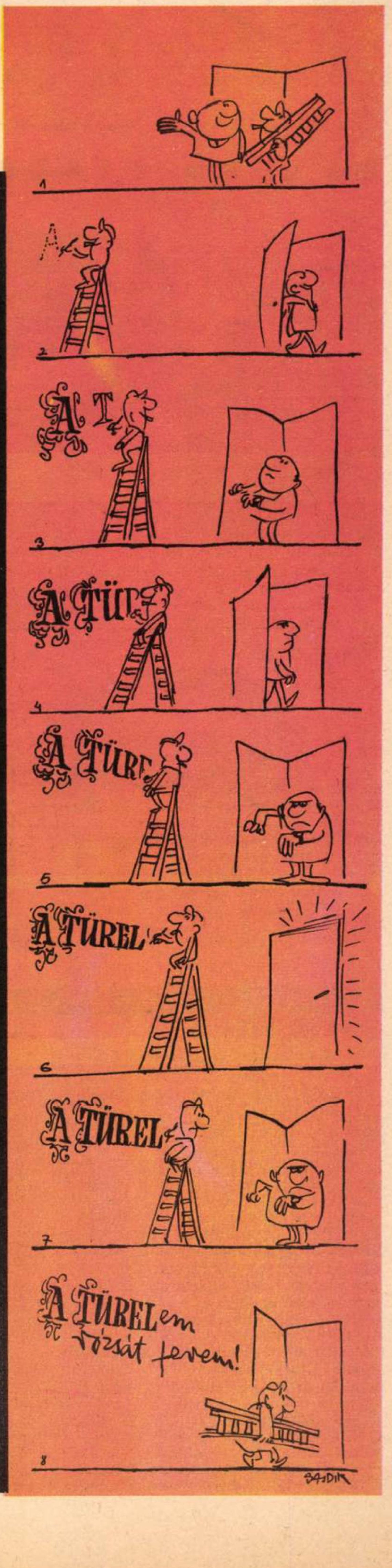

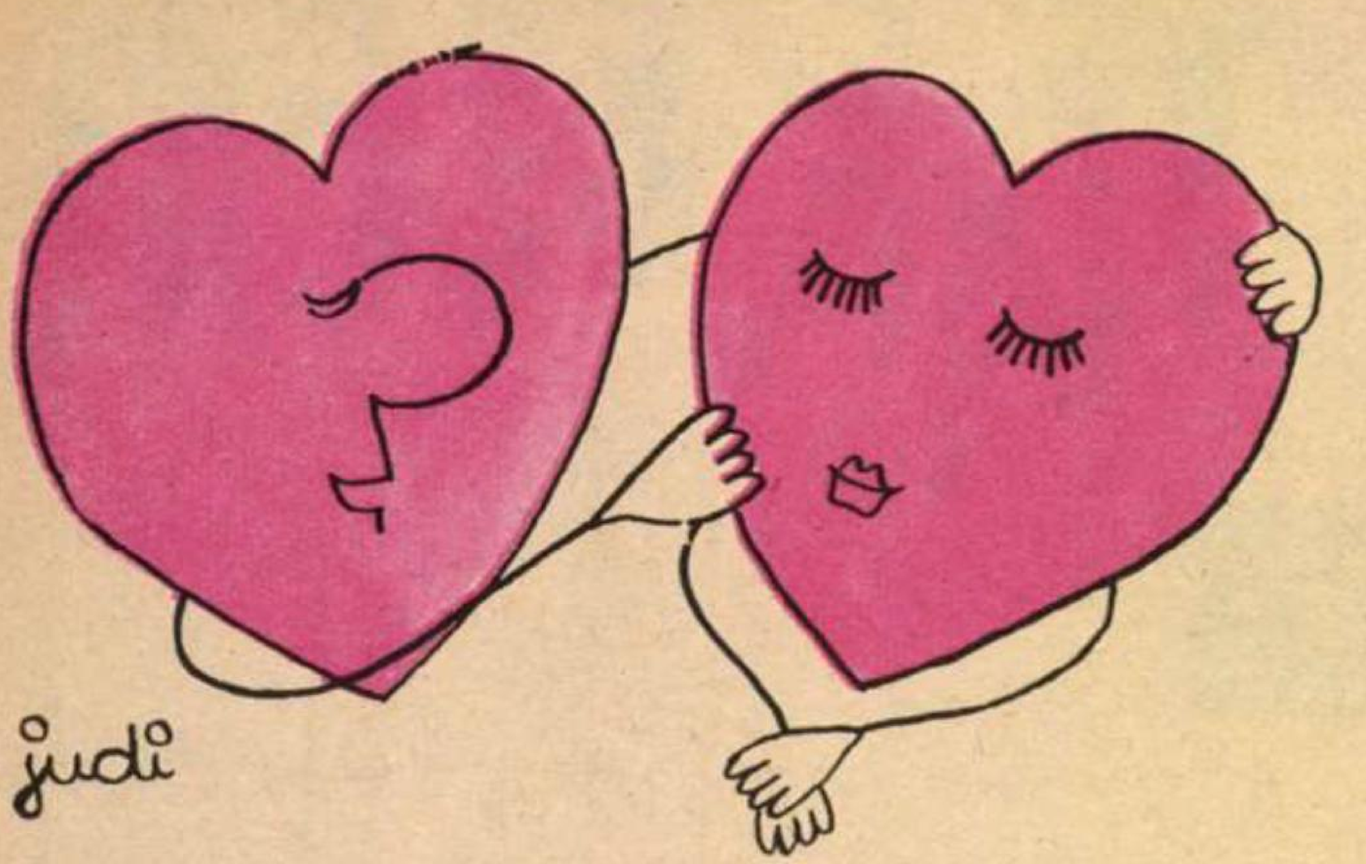

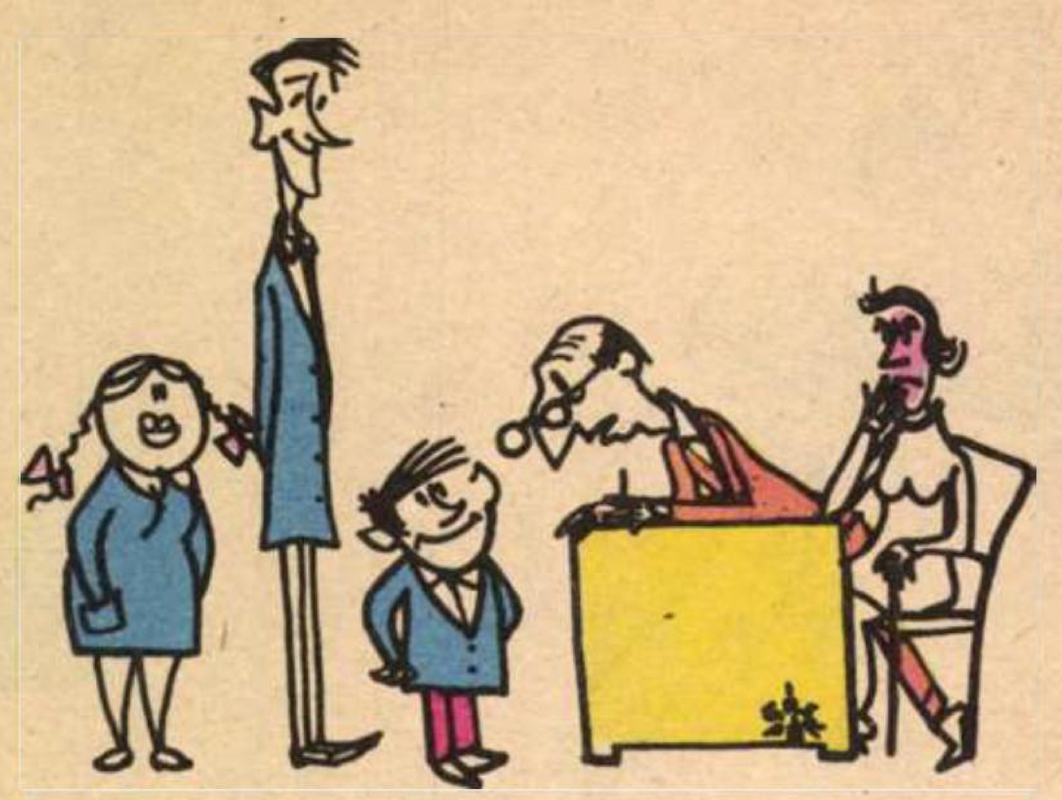

MAI VALLOMÁS

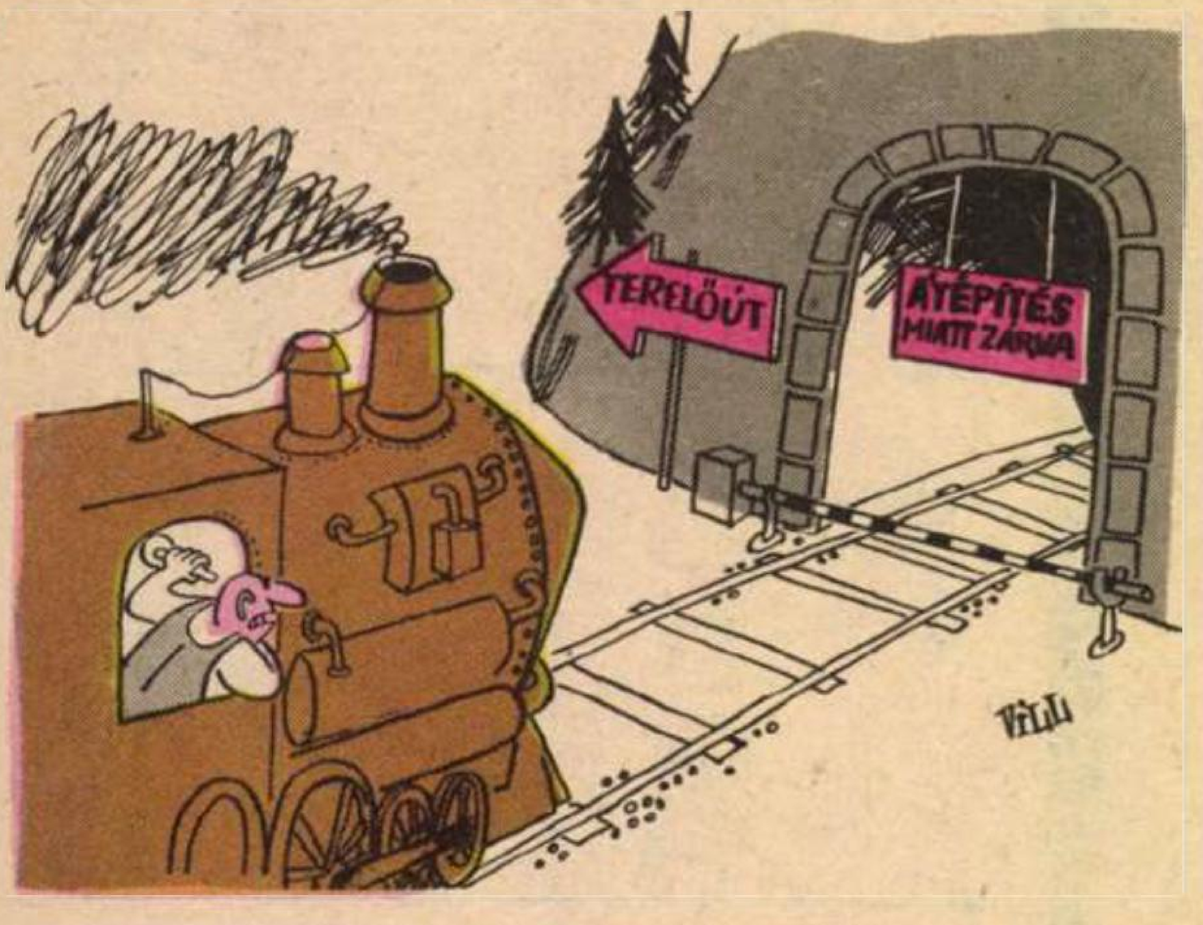
– Ha átültetnek valakibe, én akkor is szeretni foglak...

PÁLYAVÁLASZTÁS

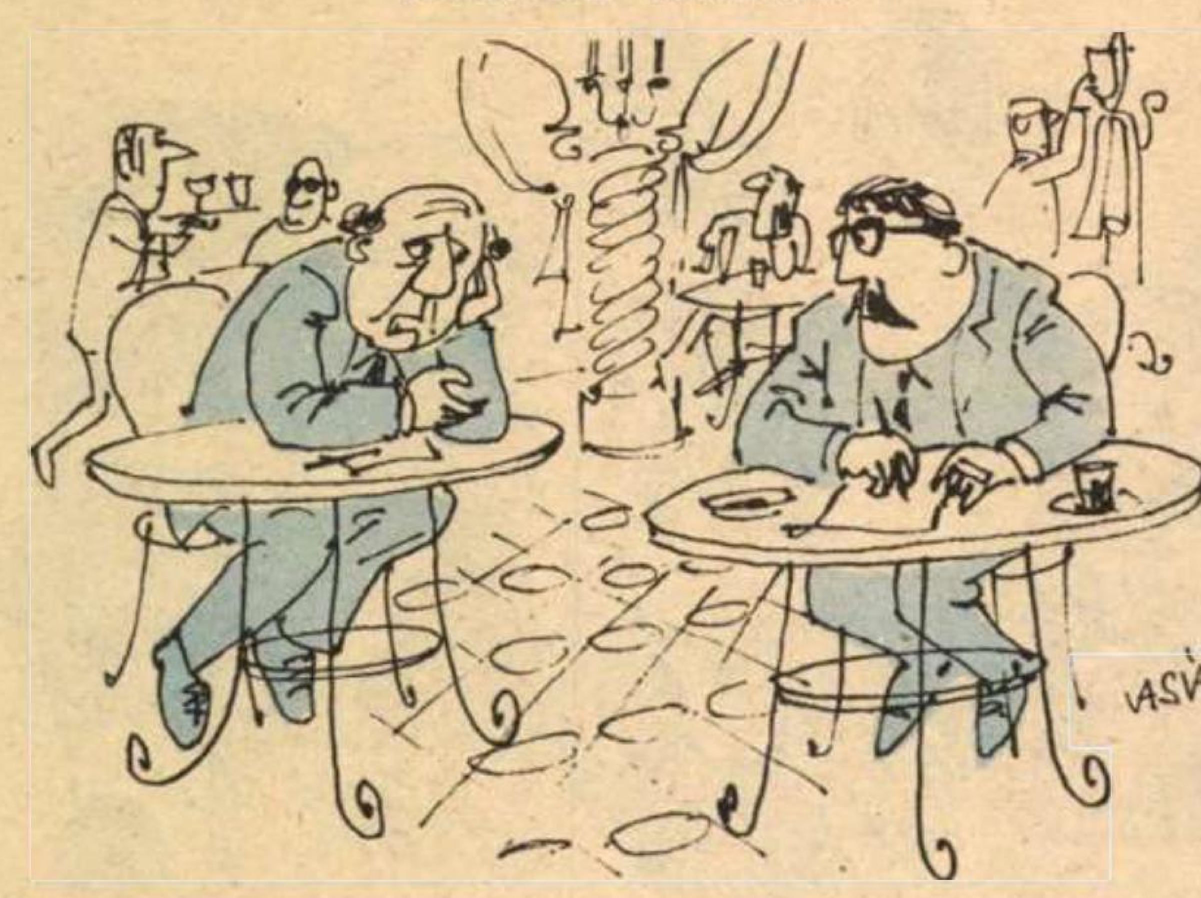

– Fiacskám, te tényleg kerti törpe akarsz lenni?

MEGSZOKOTT KÉP...

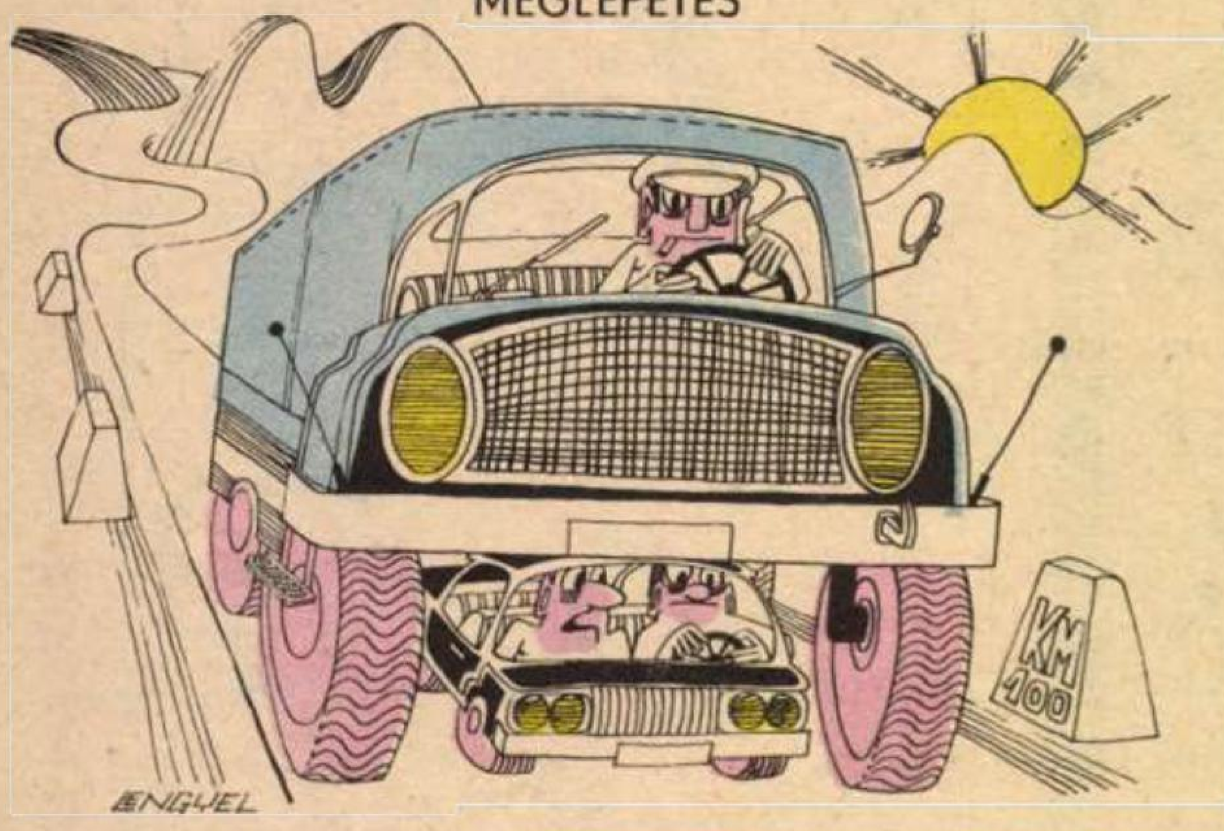

IRODALMI KÁVÉHÁZ

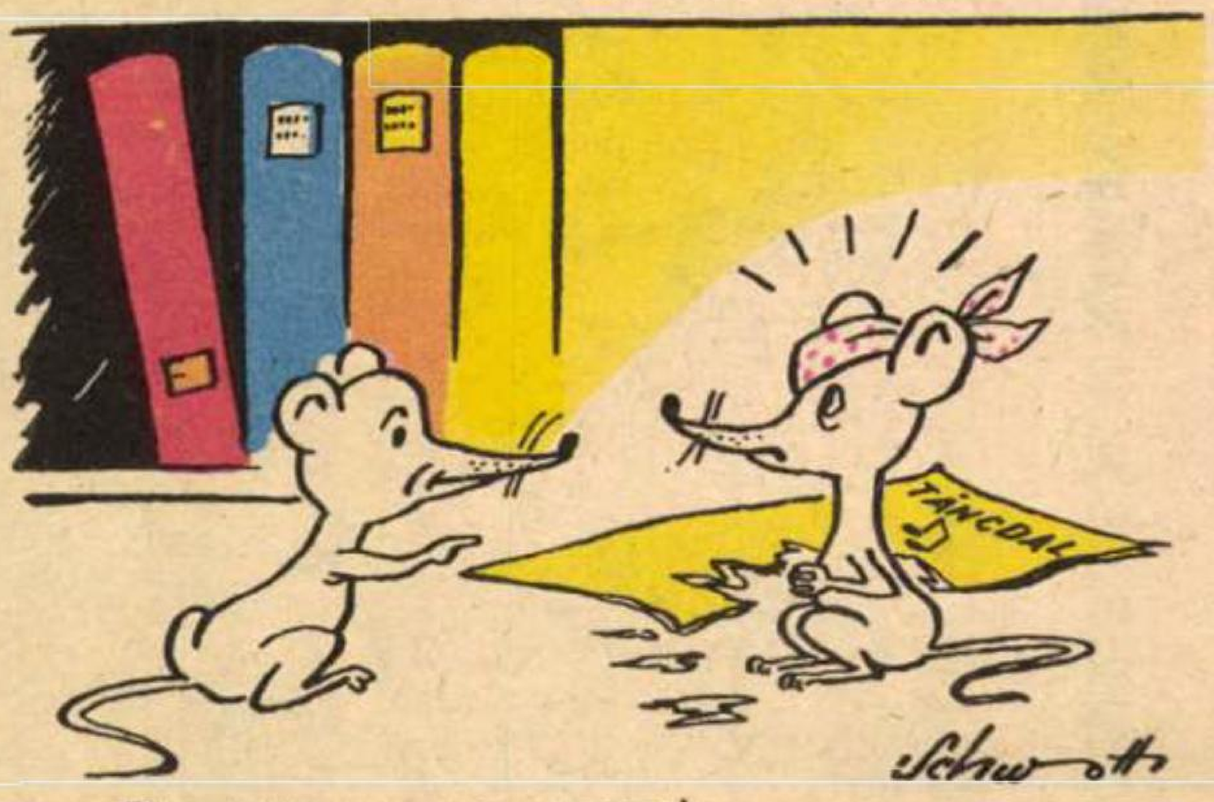
– Nincs egy érthetetlen témád elsejéig?

MEGLEPETÉS

– Mintha tegnap még nem lett volna errefelé alagút...

JÓBÓL IS MEGÁRT A SOK!

– Elrontottam a gyomromat!
– Megérdemled! Miért kell folyton táncdalokon rágódni!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

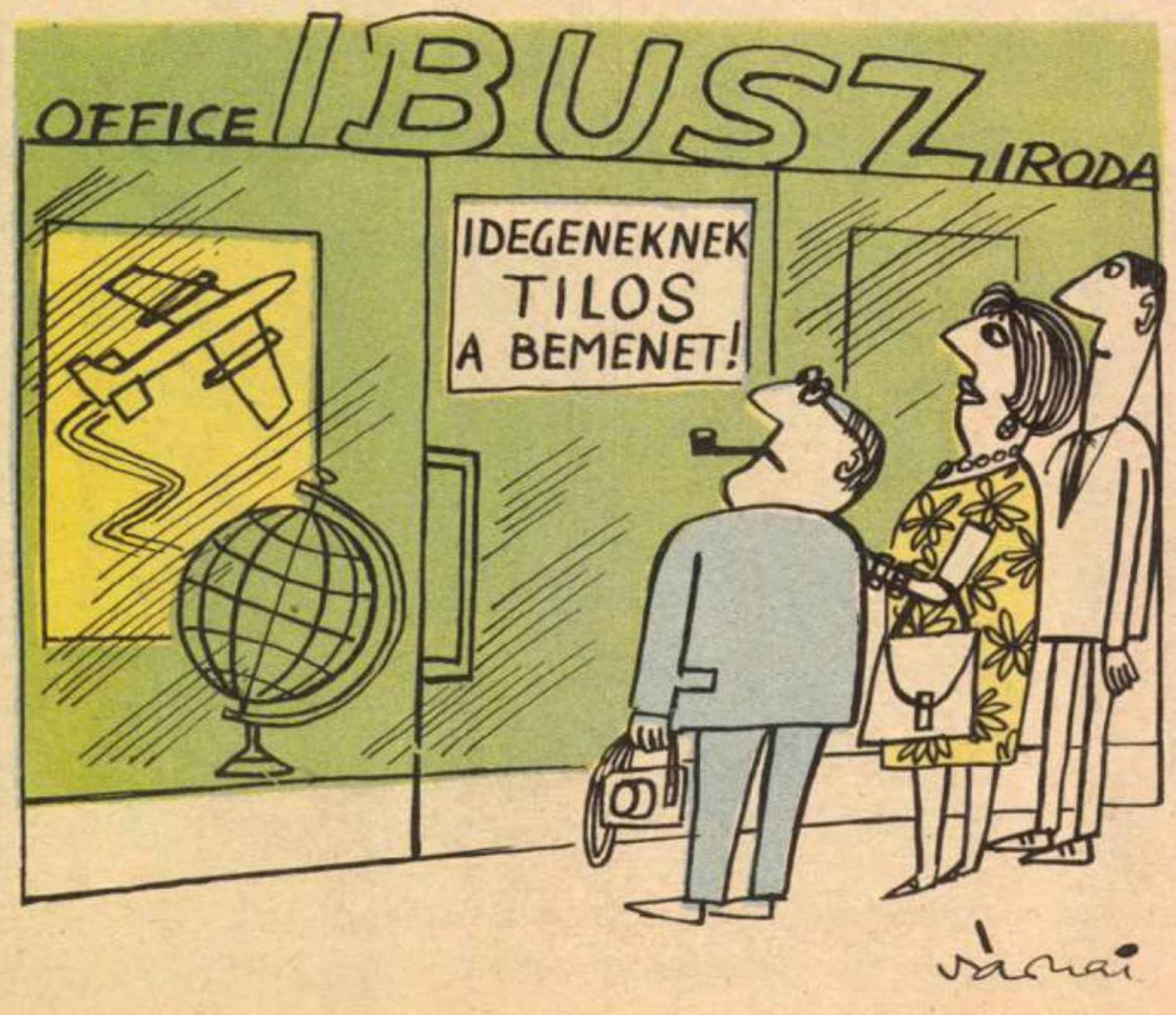
AJÁNLOTT HIÁNYCIKK

A minap egy röpcédulát találtam a levélszekrényemben. A Budapesti Rendőr-főkapitányság Tanácsadó Szolgálata figyelmeztetett, hogy: „Célszerűbb a meglevő értékeit megőrizni, mint azokat esetleg megrongálva vagy hiányosan visszakapni. Szereltessen fel Elzett 777 vagy 709-es zárat." Bölcs tanács, valóban, érdemes megszívlelni. Csak az kellene, hogy egy másik Tanácsadó Szolgálat felvilágosítson: hol lehet ezeket a zárakat kapni? Én ugyanis hiába tettem tűvé az összes fellelhető vasboltokat, hiába kerestem az őszi vásáron is, az Elzett pavilonjában, sehol sem kaptam. Mindenütt az volt a válasz: hiánycikk!

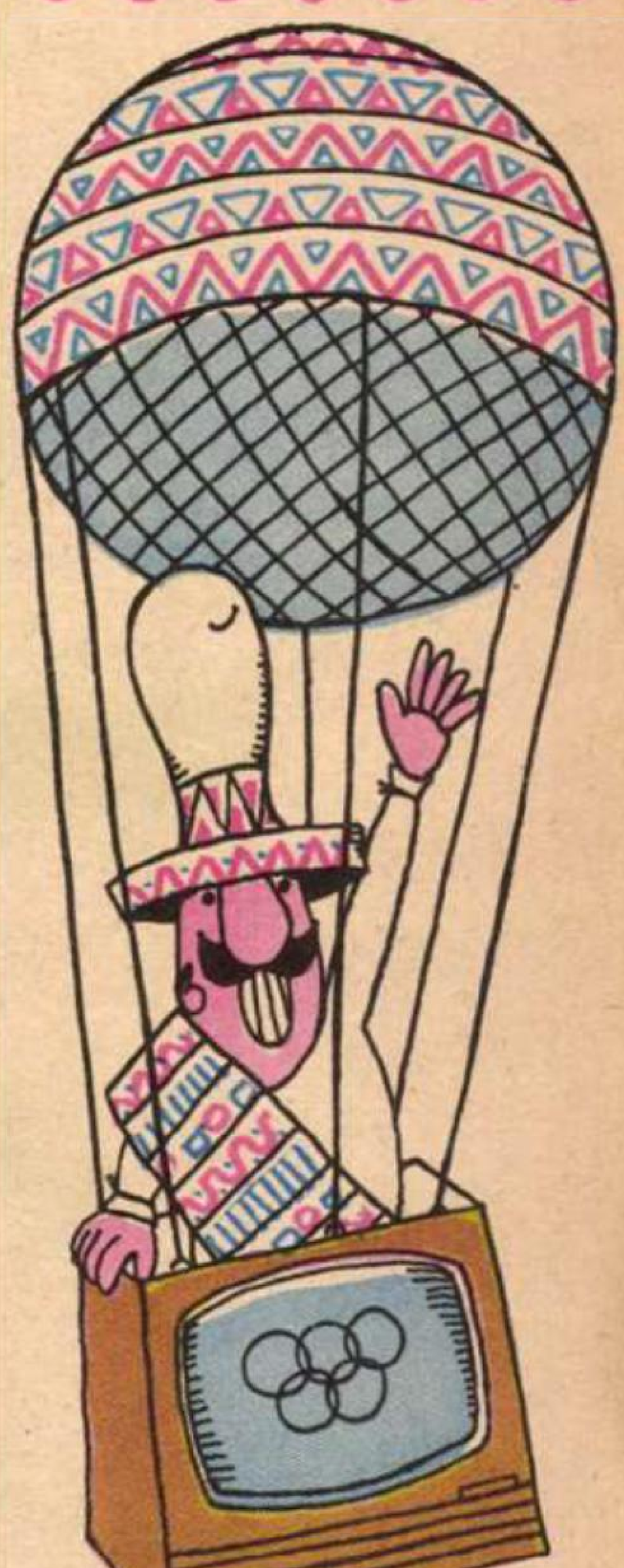
Akkor viszont miért propagálják?

P. R.
Budapest, XVIII., Lakatos úti lakótelep

LÁZÁLOM

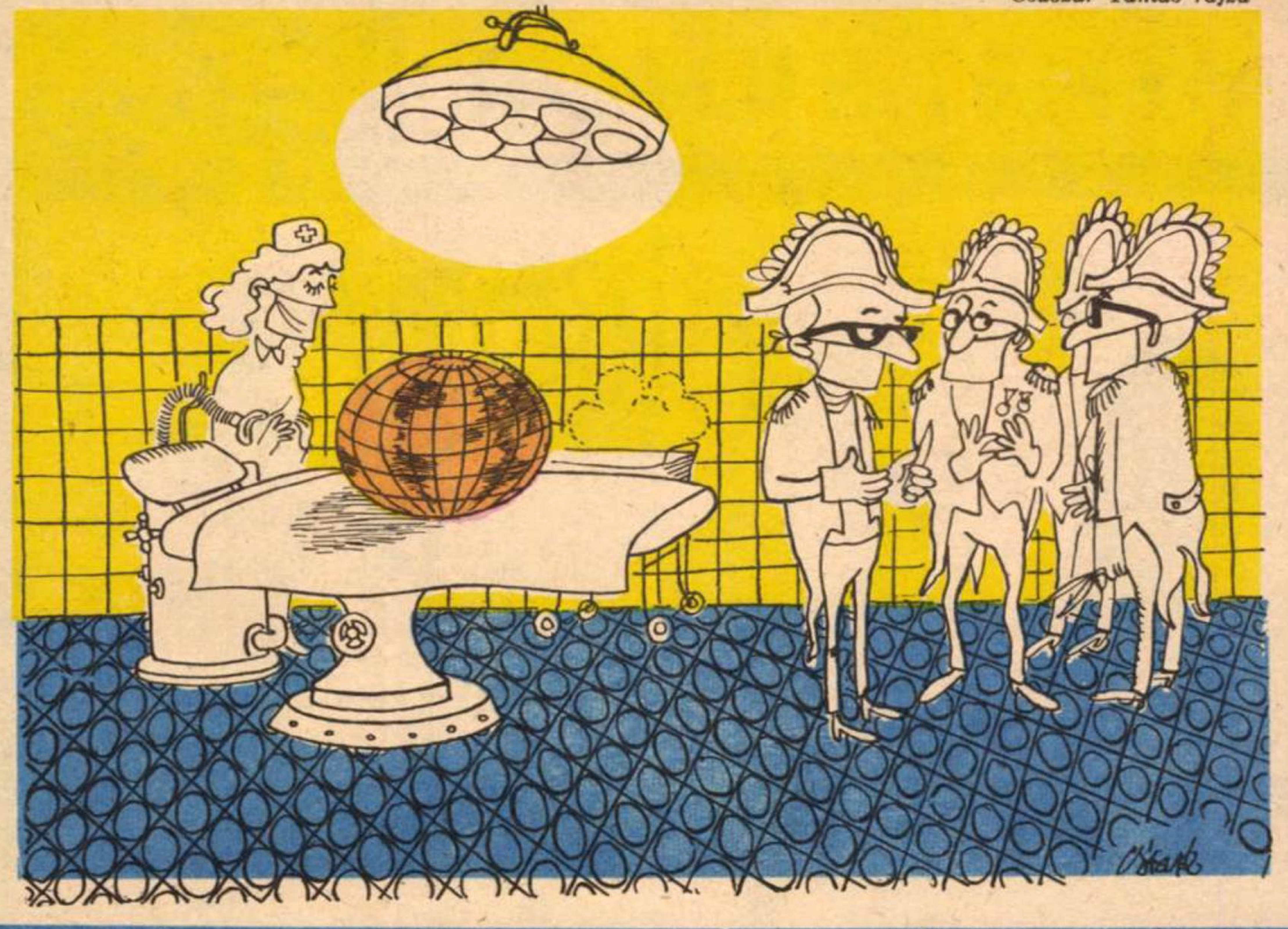

KONZÍLIUM

Császár Tamás rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Levél egy géphez

Kedves Számláló Gép!

Mindenekelőtt engedd meg, hogy tegezzelek. Noha személyesen nem ismerjük egymást, de mivel én vagyok az idősebb, tehát: szia.

Én szoros kapcsolatban állok veled. Van ugyanis egy telefonkészülékem, amelynek használatáért havonta pontosan megfizetem, amit a számla kér érette. Hogy mennyit kér, azt Te határozod meg. Ellenőrzés nélkül. Időnként ugyan megkíséreltem nagybecsű ellenőrzésedet — már megbocsáss a bizalmatlanságért, az ember néha még a családtagjaival szemben is csinál egy-egy „stichpróbát" —, de ezeket az ellenőrzéseket abbahagytam, mert sohase stimmeltünk. Te, pajtikám, mindig többet mutattál ki, mint amennyit én feljegyeztem. Ebbe bele kell nyugodni, hiszen a gép tévedhetetlen, én meg rendetlen vagyok. Így hát szép egyetértésben élünk együtt hosszú-hosszú idő óta, s ha ikrem nem lenne, én lennék a legkiegyensúlyozottabb telefonelőfizetők egyike. Hacsak...

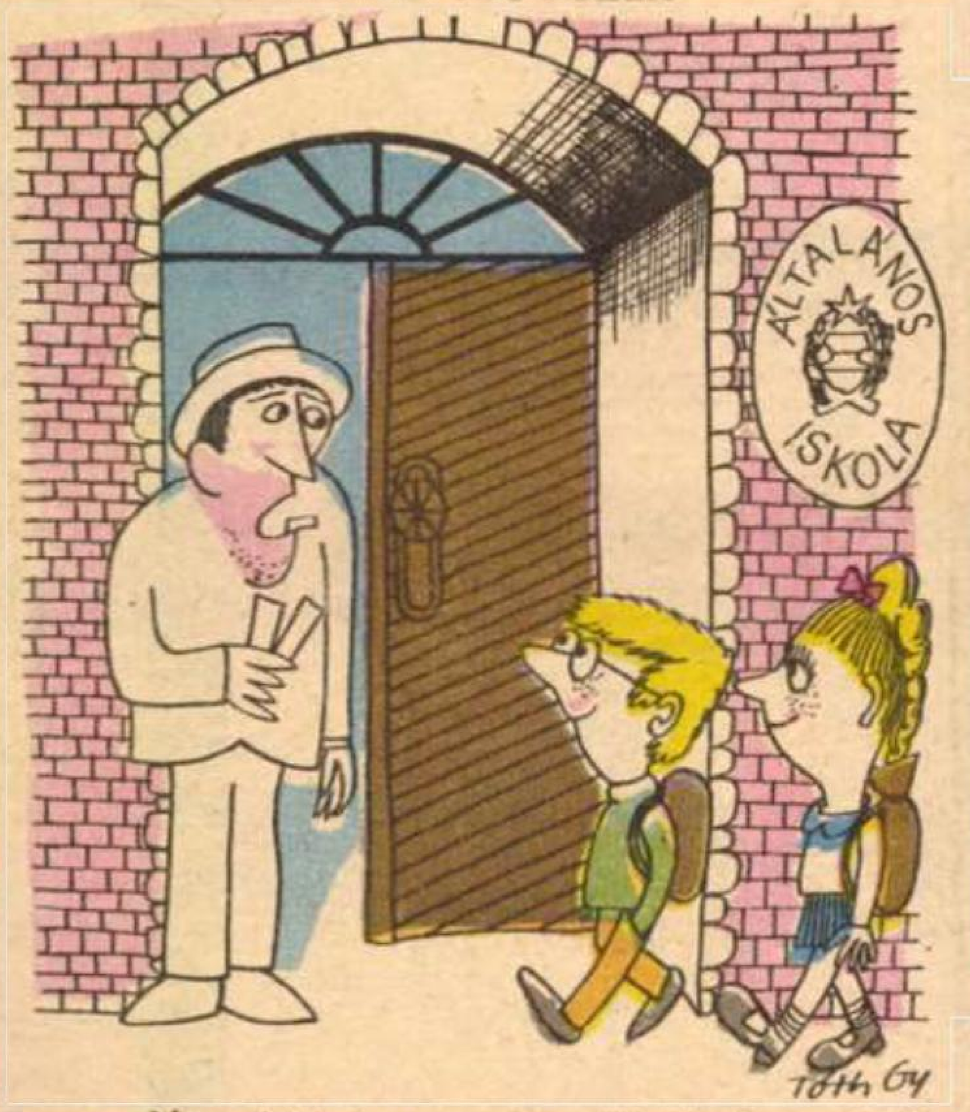
Hacsak, a nyarak közbe nem jönnének. Nyaranta ugyanis nyaralni megyek, rendszerint négy hétre. Ezalatt lakásomon egy lélek nem fordul meg. És lám, milyen különös... nyári telefonszámláim megfelelnek egyéb időszakok számláinak. Vagyis, hogy hozzávetőleg ugyanannyit telefonálnék, mint otthonlétem periódusaiban.

Éveken át folytattam baráti levelezést ez ügyben a Távbeszélő Díjbeszedő Hivatallal; éveken át kaptam ugyanazt az udvarias választ: panaszomat kivizsgálták, a számláló gép hibátlanul működik. Ezek után az idén nem reklamáltam. Kár a 30 fillérért, amely összeg az igaz ügyért harcoló levelem portómentesítését szolgálná. Így hát az idén már csak azt óhajtom, hogy megszorítsam baráti szerkezetedet és kijelentsem: tetszel nekem! Nekem imponál a jellemszilárdság, a tántoríthatatlanság, rokonszenves az a kitartás, amellyel valaki egy rögeszméhez ragaszkodik, becsülöm azt az elszántságot, amellyel valaki a kenyéradó gazdáját szolgálja, még más kárán is. Te számlálsz, mint egy hű szolga, én fizetek, mint egy gavallér úr... Megvesztegethetetlenséged komoly gépi erény. S mivel számos sorstársamtól hallom, hogy nyaralási távolléteik és telefonszámláik viszonya az enyémhez hasonló, még csak azt se foghatom rád, hogy részrehajló vagy. Nem, ez nem a szerény személyem iránti ellenszenv, ez részedről: szilárd világnézet. Te, édes egy Gépem, be vagy idegződve egy átalányra, amelyet nekem fizetnem kell s ebből nem engedsz.

Csak arra vigyázz, hogy hosszabb időre ki ne essem hatáskörödből. Szó van róla ugyanis, hogy néhány évre átveszem a Kacagó Kókusz című dél-afrikai szatirikus élclap szerkesztését. Ha ezalatt is a megszokott számlákat produkálnád, kénytelen lennélek meggyanúsítani azzal, hogy munkád kissé — gépies.

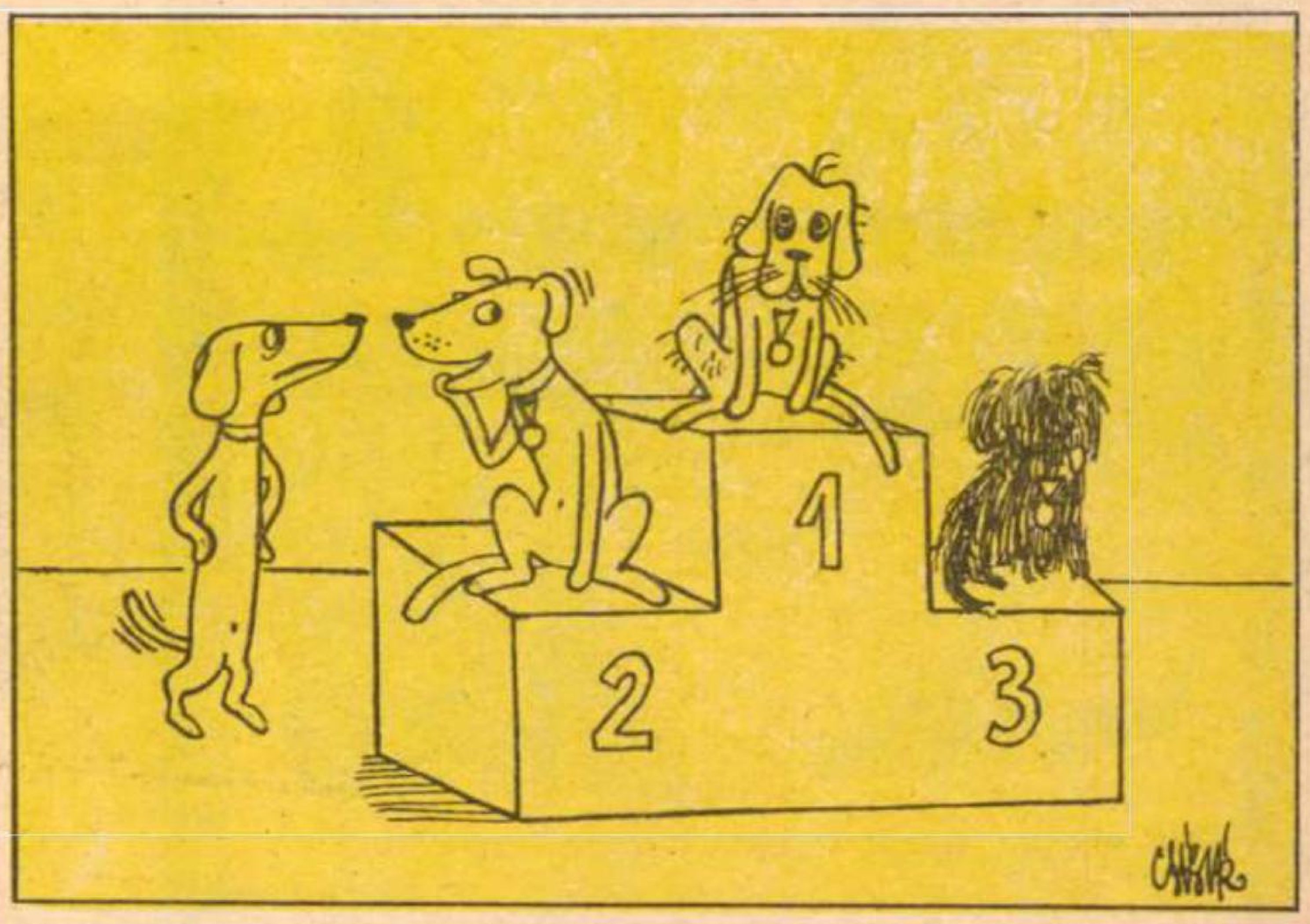
Szánthó Dénes

ÉLELMES JEGYÜZÉR

– Van két jegyem a délelőtti mozielőadásra...

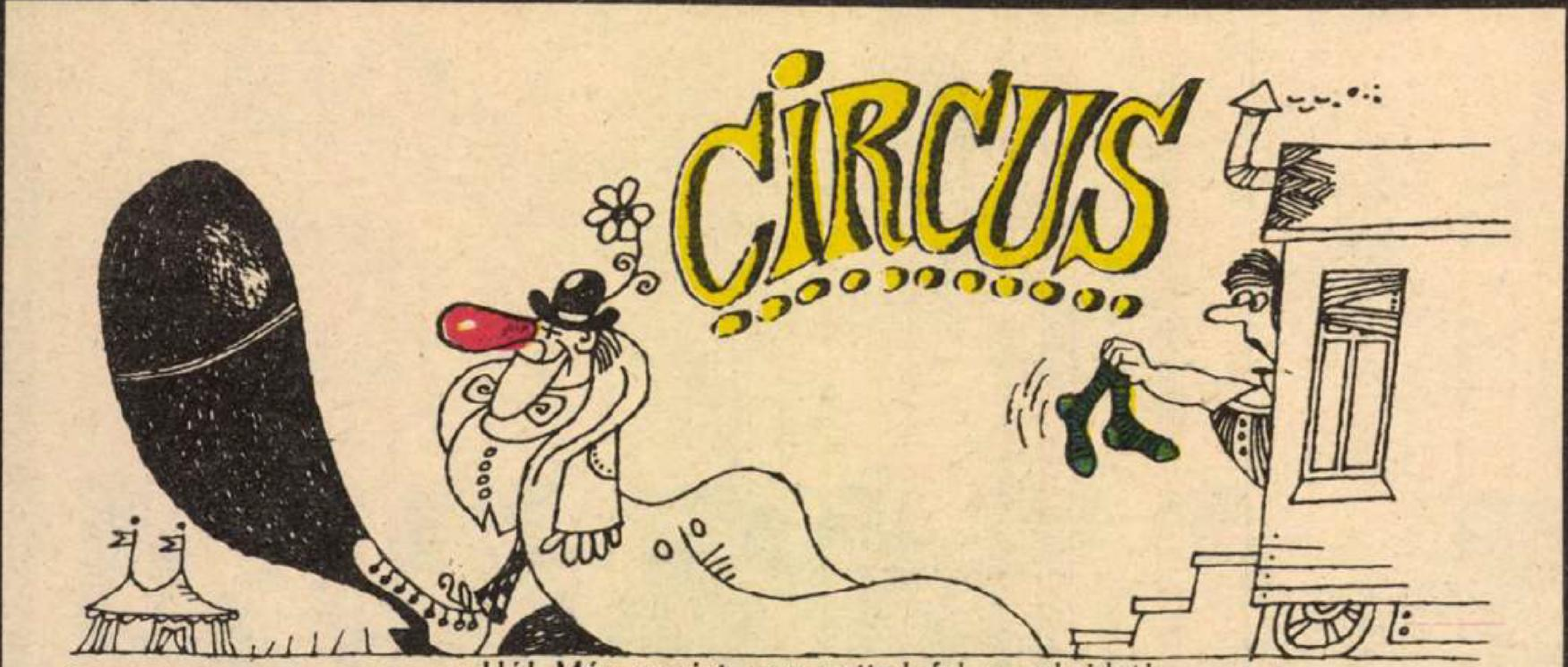
KUTYAKIÁLLÍTÁS

– Tudod, a sógora valami nagykutya...

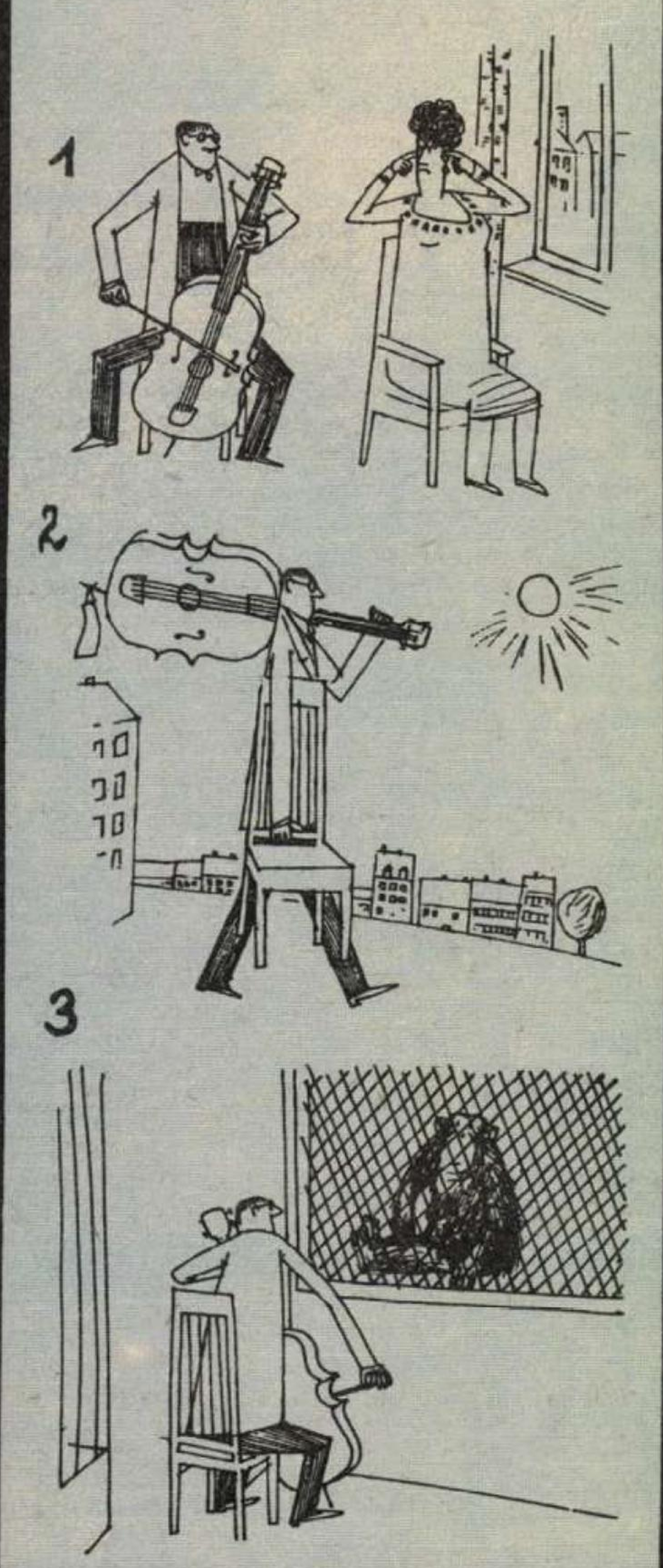
NÉMET HUMOR

(RAJZOK A BERLINI „EULENSPIEGEL"-BŐL)

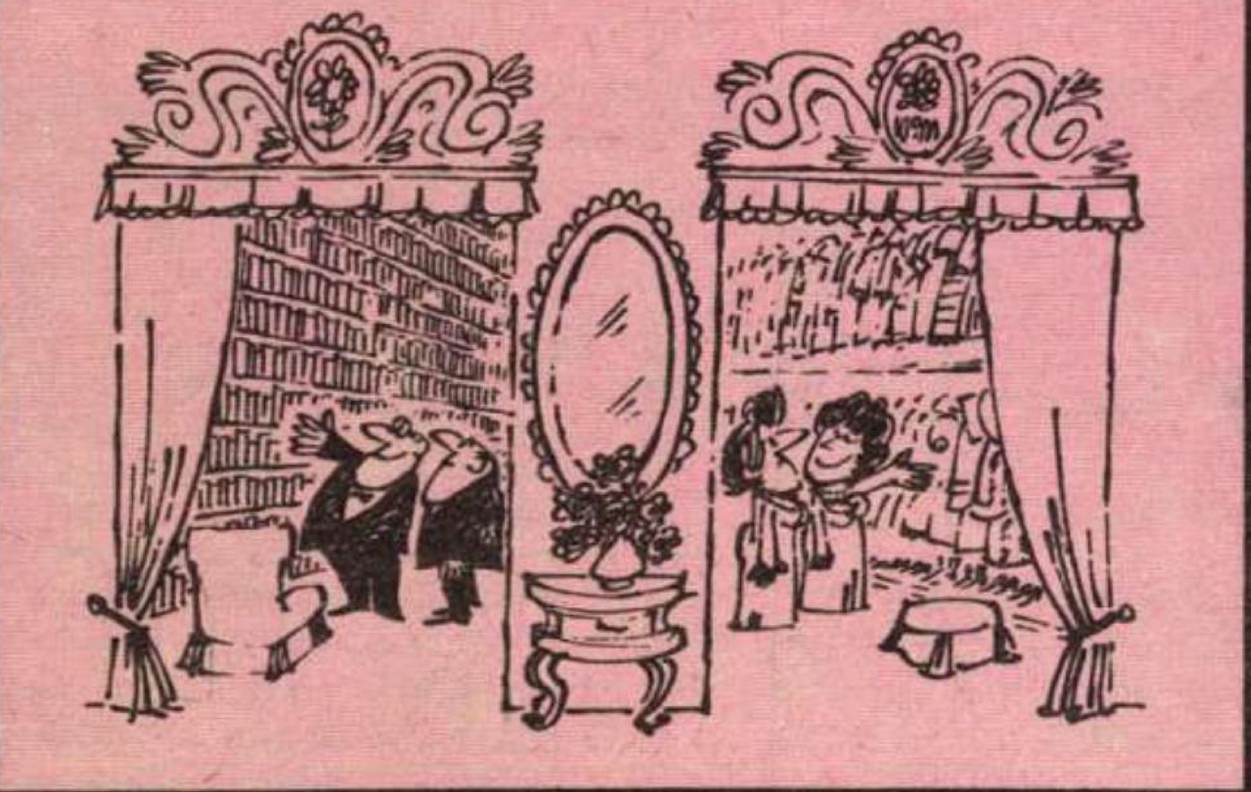

– Hé! Már megint nem vetted fel a zoknidat!

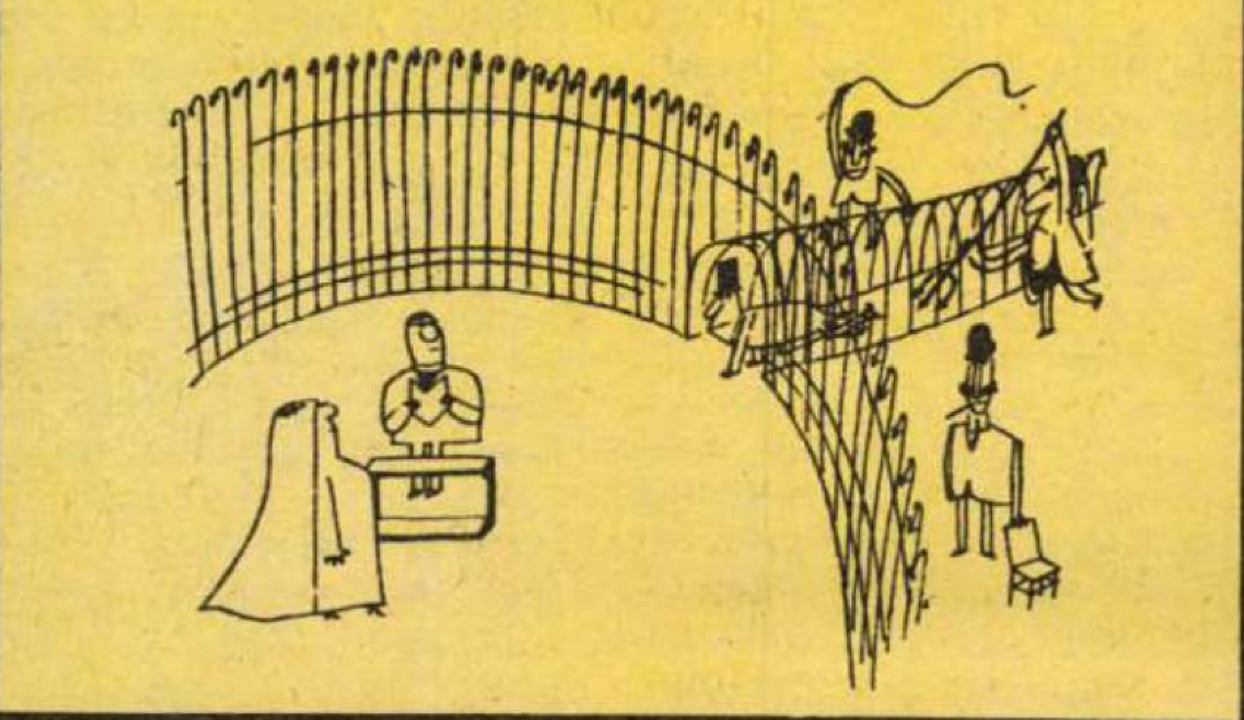
MŰVÉSZ ÉS KÖZÖNSÉG

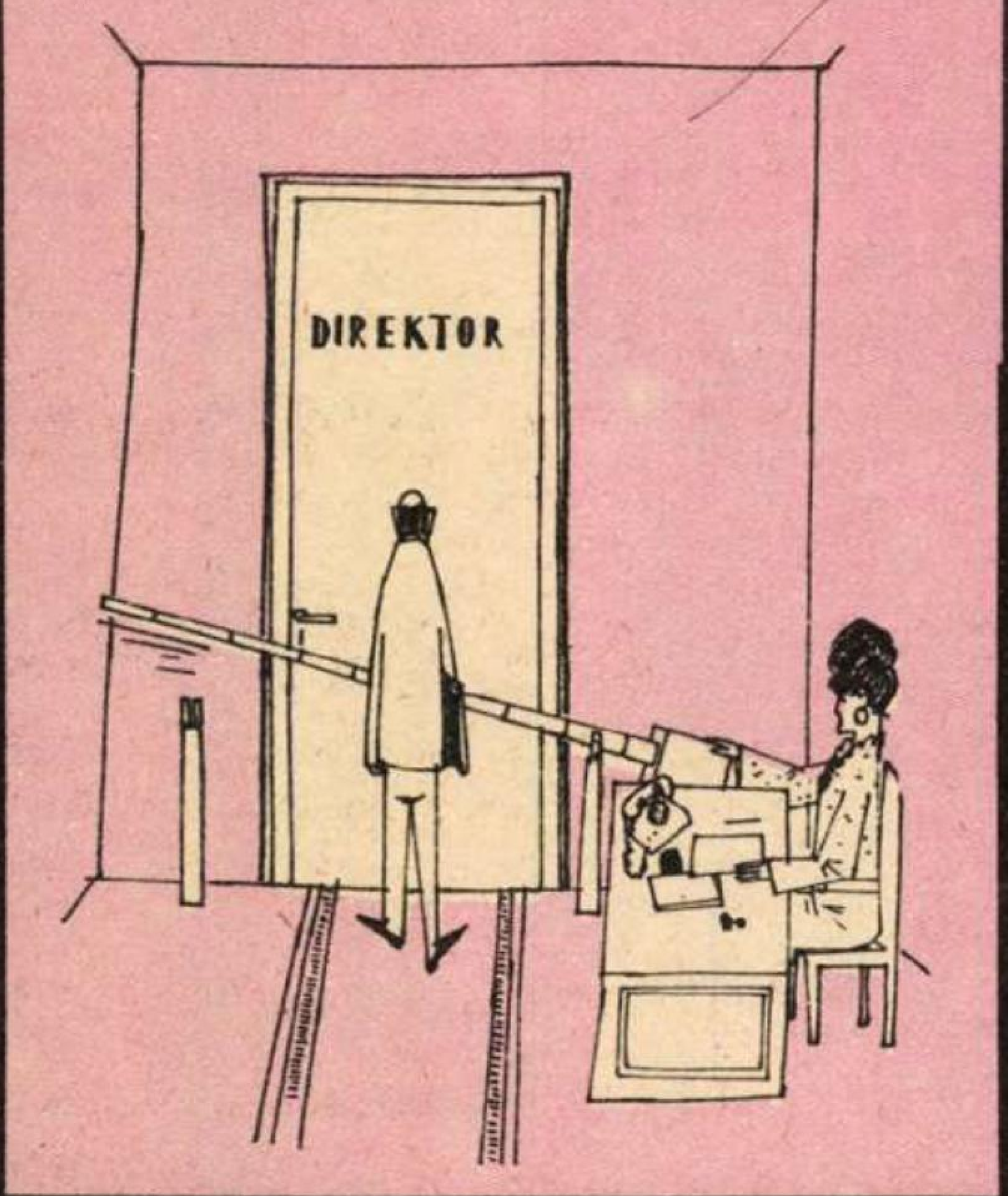
BÜSZKÉLKEDÉS

NEHÉZ IDOMÍTÁS

SZIGORÚ TITKÁRNŐ

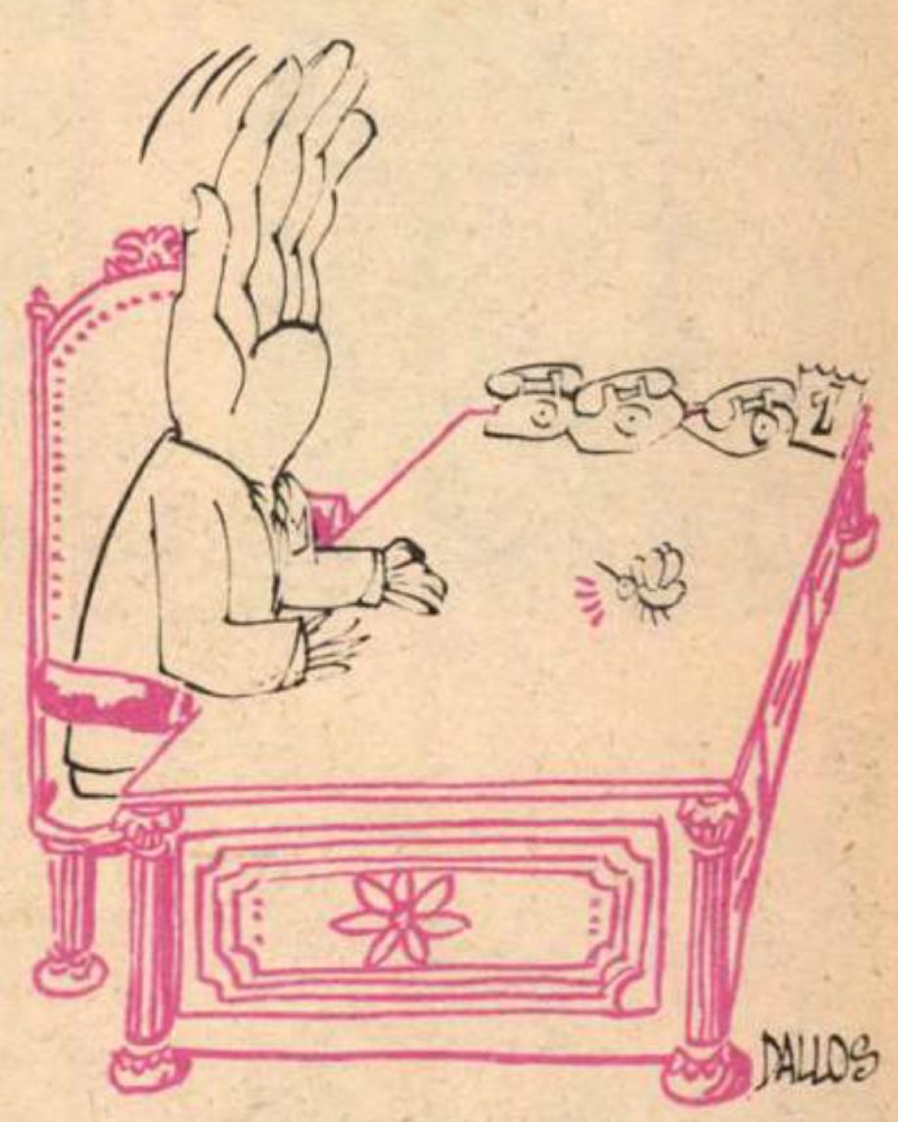

– Valami belső érzés azt súgja, hogy ne álljunk meg...

ÚJ HIÁNYCIKK

FŐNÖKI BÍRÁLAT

RÉBUSZ

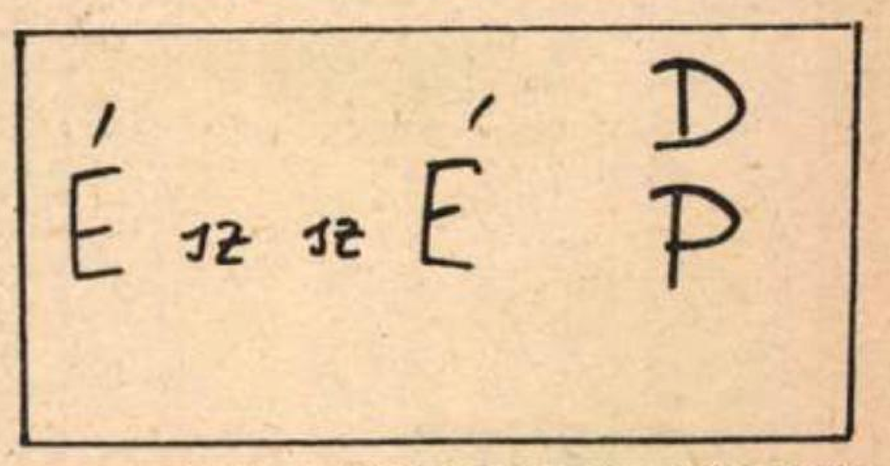
38. sz. rejtvényünk megfejtése:

Profi liga

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Tomcsányi Károly, Dunaharaszti, Lónyai u. 16. Farkas Elemérné Budapest V., Szemere u. 9. Hörömpő Janka, Budapest XII., Zsámbéki u. 4.

40. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb október 11-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

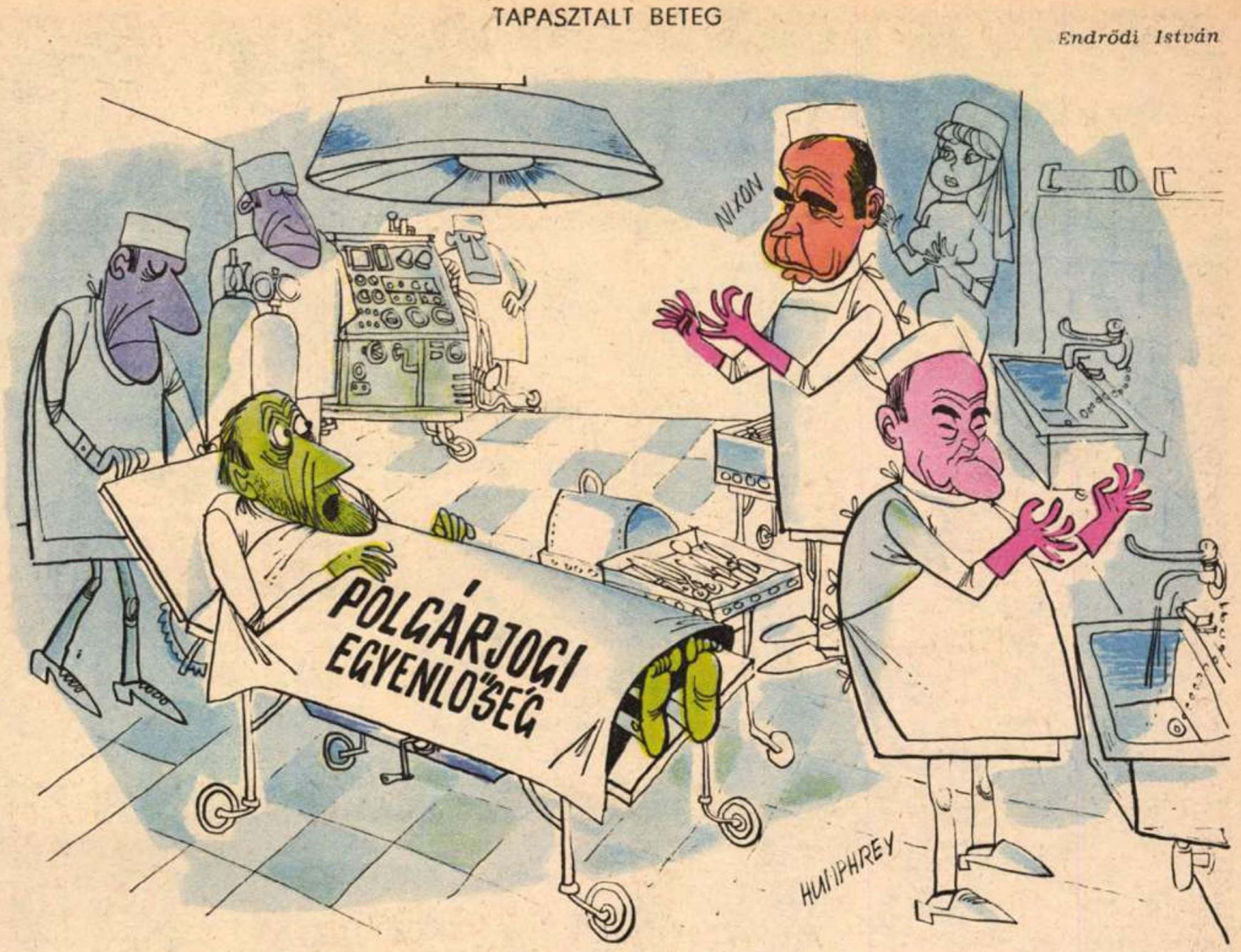
KŐMÍVES KELEMEN

– Befalaztam... Most már a HKI-ra tartozik az asszony!

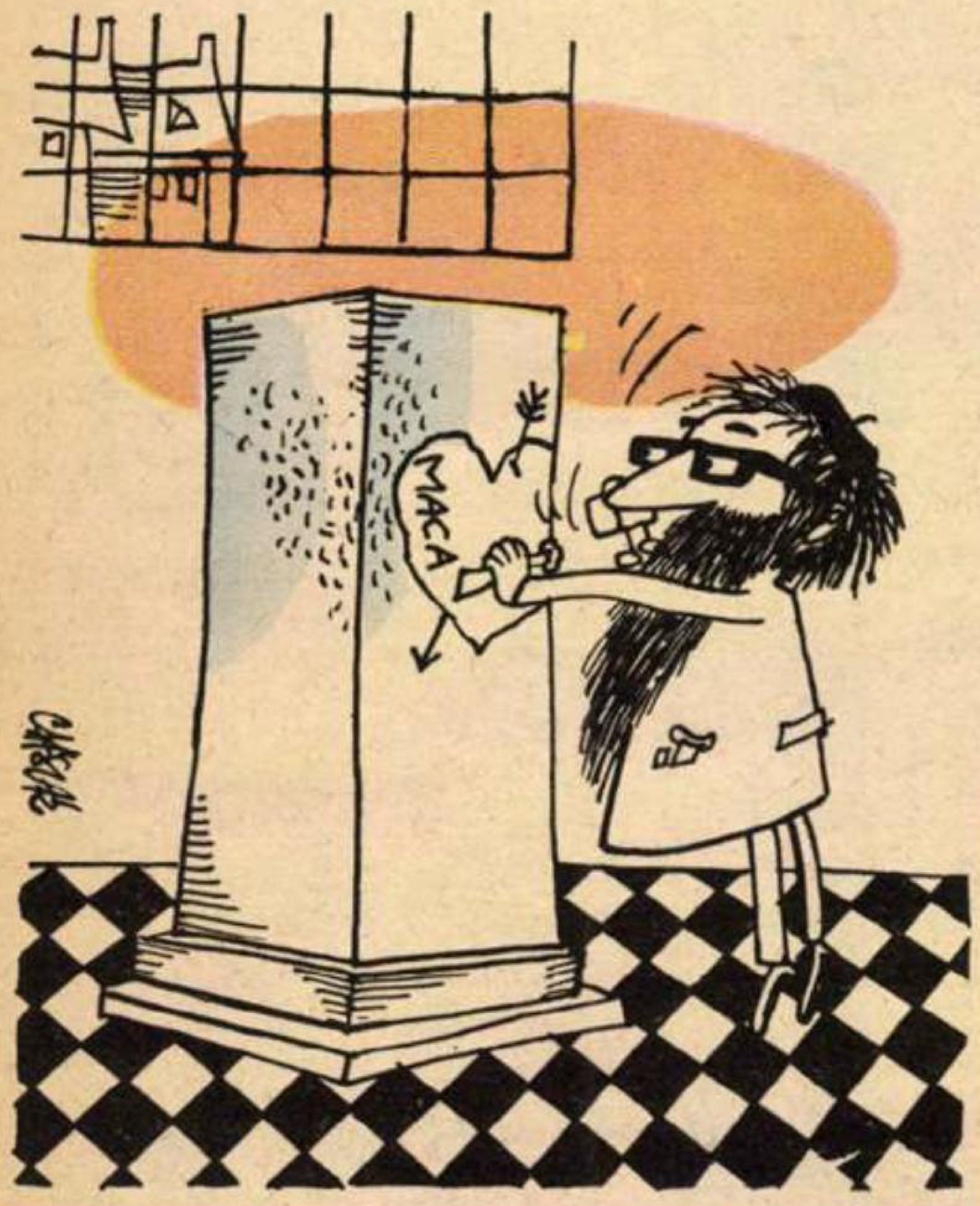
TAPASZTALT BETEG

Endrődi István

– Mit mondjak, nekem egyik sem bizalomgerjesztő...

SZERELMES SZOBRÁSZ

CSÁBÍTÁS

– Most már aztán nem tudom, mit olvassak... Irodalmat vagy ponyvát?...

INTERMEZZO

Kora őszi este volt. A szobában csak a hangulatlámpa világított. Árpád nagyot kortyolt az illatos kávéból. Irén kényelmes karosszékben ült a sarokban és egy kézimunkaszaklapot nézegetett. Végül is Árpád törte meg a kínos csendet:

— Kérlek, beszélnünk kell valamiről...

— Tessék. Hallgatom — nézett a férjére az asszony.

— Vannak helyzetek, amikor csak a teljes őszinteség használ. Már régen el akartam mondani neked, de mindig közbejött valami...

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó:

— Bocsánat. Zavarok? — kérdezte udvariasan fiatalabb lányuk, Melinda, az őszülő hajú tanítónő.

— Dehogy. Ülj le nálunk! — ölelte magához gyerekét az asszony, de Melinda tiltakozott: — Köszönöm szépen, most nem érek rá. Fél hatra mozijegyet vettem. Szeretném, ha vigyáznátok a gyerekekre. Most átvittem őket a szomszédba, de ha megúnják magukat, majd ide jönnek.

— Rendben van. Vigyázunk rájuk. Menj csak nyugodtan! Jó szórakozást! — mondta az ember.

— Köszönöm. Csókolom! — kiáltotta Melinda jókedvűen, és elsietett, nehogy lekésse a Híradóban a vízierőmű-avatást.

— Hol is hagytam abba? — töprengett elmélyülten Árpád, majd homlokára csapott:

— Megvan! Nézd, Irén, szeretném, ha nem értenéd félre, amit mondok. Negyven éve élünk együtt jóban-rosszban. Már régebben el akartam mondani, de mindig közbejött valami...

Hangosan, élesen felberregett a telefon.

— Halló! Ki beszél? A Feri gyerek Kanadából — mondta izgatottan Árpád. Gyermekük, aki egyetemi tanár Ottavában, tizenöt perces interurbán beszélgetésben számolt be kinti hétköznapjairól. Árpád egy kicsit fáradtan tette le a kagylót:

— Irénke, figyelj rám. Rövid leszek. Már régen el akartam mondani, de mindig közbejött valami...

Ebben a pillanatban aranysújtásos, sötétkék egyenruhában, hatalmas szál, bozontos szakállú férfi lépett a szobába. Fiuk, a tengerészkapitány. Dörmögő hangon búcsúzott:

— Csókolom, mama, szervusz, papa. Máris indulok. Irány az Atlanti-óceán! Öt hónap múlva, délután fél négykor itthon vagyok.

— Kísérjen szerencse utadon — suttogták a szülők és megölelték gyermeküket, aztán — midőn ismét kettesben maradtak — az asszony biztatóan nézett férjére:

— Beszélj már végre, Árpád, mit akarsz mondani?

— Nézd, én sokáig küszködtem magammal, hogy elmondjam-e neked. Aztán végre döntöttem: beszélni fogok. De eddig mindig közbejött valami...

Bumm! Dübörögve vágódott ki a szobaajtó és harsány csatakiáltással rohant be a két unoka. Villámgyorsan nagyapjuk ölébe másztak, hogy onnan könnyed bukfenccel a szőnyegre hemperedjenek. Aztán szélsebesen, ahogyan jöttek, elszaladtak. Árpád hosszan nézett utánuk.

— Mit is akartál mondani? — bökte Irén kedvesen oldalba az öreget. Az komótosan dohányt kapart elő, és pipára gyújtott:

— Én? Mit is akartam mondani? Semmit az égvilágon.

Csendesen fújta ki a kék füstöt Árpád, és elhatározta, hogy még holnap szakít Ellával, aki két évvel fiatalabb a feleségénél és akit a Lukácsfürdőben ismert meg az iszappakoláson.

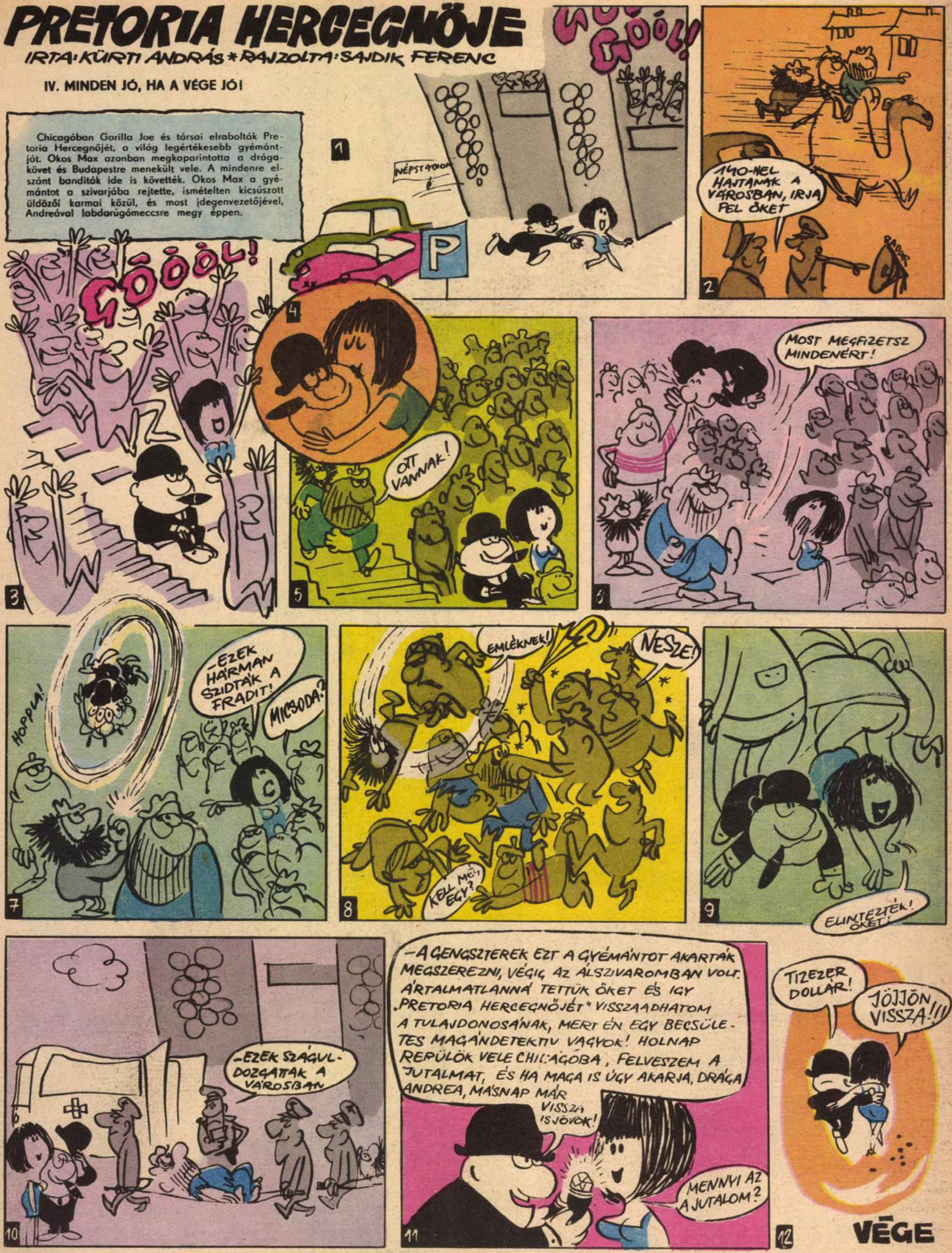
Galambos Szilveszter

PRETORIA HERCEGNŐJE

IRTA: KÜRTI ANDRÁS * RAJZOLTA: SAJDIK FERENC

IV. MINDEN JÓ, HA A VÉGE JÓ!

Chicagóban Gorilla Joe és társai elrabolták Pretoria Hercegnőjét, a világ legértékesebb gyémántját. Okos Max azonban megkaparintotta a drágakövet és Budapestre menekült vele. A mindenre elszánt banditák ide is követték. Okos Max a gyémántot a szivarjába rejtette, ismételten kicsúszott üldözői karmai közül, és most idegenvezetőjével, Andreával labdarúgómeccsre megy éppen.

VÉGE

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.04177/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre